

Για τα Δικαιώματα των Ξένων Εργατών και των Μειονοτήτων

ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΓΙΑ ΤΑ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΑ ΤΩΝ
ΞΕΝΩΝ ΕΡΓΑΤΩΝ ΚΑΙ ΤΩΝ ΜΕΙΟΝΟΤΗΤΩΝ

Αθήνα Απρίλης 1991

**Για τα Δικαιώματα των Ξένων
Εργατών και των Μειονοτήτων**

**ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΓΙΑ ΤΑ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΑ ΤΩΝ
ΞΕΝΩΝ ΕΡΓΑΤΩΝ ΚΑΙ ΤΩΝ ΜΕΙΟΝΟΤΗΤΩΝ**

**ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ - ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ
Τ.Θ. 8328 10009 ΑΘΗΝΑ**

Αυτή η έκδοση του ΔΕΛΤΙΟΥ έρχεται να συνεχίσει μια προηγούμενη προσπάθεια που είχε ξεκινήσει πριν από δύο χρόνια από την ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΓΙΑ ΤΑ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΑ ΤΩΝ ΞΕΝΩΝ ΕΡΓΑΤΩΝ & ΜΕΙΟΝΟΤΗΤΩΝ με παρουσία στον ημερήσιο και περιοδικό τύπο, συνεντεύξεις σε ραδιοφωνικούς σταθμούς και εκδηλώσεις, όπως αυτή που έγινε στο Πολυτεχνείο με θέμα «ΞΕΝΟΦΟΒΙΑ ΚΑΙ ΡΑΤΣΙΣΜΟΣ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ», που περιελάμβανε ομιλίες από τις εδώ ξένες κοινότητες (Πολωνούς, Φιλιπινέζους, Ερυθραίους, Αφρικανούς γενικά, Τούρκους) και την προβολή -κατά το διήμερο- ταινιών που αφορούσαν τους ξένους και τις μειονότητες «Διάδρομος 600 Volt», «Καλκάντζα»). Η επιτροπή αυτή, εκτός του ότι προσπάθησε να συγκεντρώσει και να δημοσιοποιήσει τα στοιχεία γύρω από τον αριθμό των ξένων εργατών στην Ελλάδα, τις συνθήκες εργασίας και διαβίωσής τους, τους μισθούς, την εργατική νομολογία, την θέση των σωματείων απέναντι στους αλλοδαπούς εργαζόμενους, τις σχέσεις μεταξύ τους και με την Ελληνική κοινωνία, την αντιμετώπισή τους από το κράτος, είχε σκοπό να έρθει σ' επαφή -αν και αυτό ήταν δύσκολο, όπως τελικά αποδείχτηκε, να γίνει κατορθωτό- με τις ξένες κοινότητες για να μπορέσει να αφυπνίσει, να συνειδητοποιήσει και να κινήσει το ενδιαφέρον των ξένων μεταναστών, πάνω στα στοιχειώδη δικαιώματά τους. Πράγμα, που θα οδηγούσε στο σπάσιμο του γκέτο και της απομόνωσής τους, για να προχωρήσουν στην ΑΥΤΟΡΓΑΝΩΣΗ τους. Κάτι που θα τους έδινε την δύναμη να σταθεροποιήσουν την παρουσία τους σε μια ξένη χώρα και να απαιτήσουν, ανοικτά πλέον, τα νόμιμα δικαιώματά τους. Νόμιμα δικαιώματα που τόσο έντονα αμελούνται και παραμερίζονται από τα συνδικάτα, με αποτέλεσμα οι κρατικές υπηρεσίες να οπλίζονται με υπέρμετρο ζήλο για καταστολή και να καταρακώνουν και να ποδοπατούν και τα πιο στοιχειώδη ανθρώπινα δικαιώματα. Κι όλα αυτά, την εποχή που η αυγή για μια ΕΝΩΜΕΝΗ ΕΥΡΩΠΗ του 2000 είναι κοντά, και τα πανύψηλα τείχη της θα την προστατέψουν από μια επερχόμενη έφοδο «φτωχών επιδρομέων», που καταδιωκόμενοι από την δυστυχία θα προσπαθήσουν να βρουν μύριους τρόπους για να «εισβάλουν στην οχρωμένη πολιτισμένη φορτέτσα».

Πλήθος τα καθημερινά παραδείγματα που ούτε καν φθάνουν ν' απασχολούν τα «ψιλά γράμματα» των εφημερίδων, αφού οι υπάλληλοι των δημοσιογραφικών τραστ απαξιούν ν' ασχοληθούν με περιπτώσεις φουκαράδων ξένων, που για να γλυτώσουν από την πείνα και τις διώξεις στις χώρες από όπου προέρχονται, έρχονται σε μια χώρα, που είναι γνωστή για τις φτηνές διακοπές και τις ωραίες παραλίες, και αντιμετωπίζουν τα πάνδεινα προκειμένου να εξασφαλίσουν ένα ξεροκόματο. Κι αυτό, αν το εξασφαλίσουν, αφού τριγύρω τους αιωρείται ένα καθεστώς εχθρικό: Ένα καθεστώς κοινωνικού και κρατικού ρατσισμού.

«ΕΞΩ ΟΙ ΞΕΝΟΙ, ΕΞΩ ΟΙ ΤΟΥΡΚΟΙ ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ - ΕΛΛΗΝΕΣ ΕΝΩΜΕΝΟΙ ΚΑΙ ΑΔΕΛΦΩΜΕΝΟΙ, ΤΗΝ ΑΝΕΡΓΙΑ ΤΗΝ ΔΗΜΙΟΥΡΓΟΥΝ ΟΙ ΞΕΝΟΙ, 300.000 ΞΕΝΟΙ - 300.000 ΑΝΕΡΓΟΙ, ΕΞΩ ΟΙ ΒΛΑΧΟΙ ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΘΗΝΑ, ΤΟ ΣΥΝΝΕΦΟ ΤΟ ΦΕΡΝΟΥΝ ΟΙ ΒΛΑΧΟΙ» κλπ. είναι μερικά χαρακτηριστικά συνθήματα, γραμμένα σε τοίχους, σε φτωχικές, κυρίως, συνοικίες, όπου κατοικούν οι ξένοι εργαζόμενοι. Αποτελούν συνθήματα που απευθύνονται στους περα-

στικούς και προσπαθούν να τους πείσουν, ότι τα μεροκάματα τα σπάνε οι ξένοι και ότι για την οποιαδήποτε κακοδαιμονία σ' αυτόν τον τόπο υπεύθυνοι για λογοδοσία είναι οι ξένοι εργάτες, που παίρνουν τις δουλειές των Ελλήνων και δημιουργούν ανεργία. Στα βουστάσια, ανθοκομεία, χοιροστάσια και στις χειρότερα αμειβόμενες δουλειές στα ναυπηγεία, δεν συναντάμε όμως Έλληνες, παρά μονάχα ξένους. Πώς, λοιπόν, δημιουργούν ανεργία;

Και αυτά τα συνθήματα δεν αληχούν τις απόψεις επιστημόνων ή ειδικών επί του θέματος, παρά στις απόψεις και τη θέση συνδικάτων, εργατικών κέντρων και ομοσπονδιών, που σε συνεργασία με τις εργατικές επιθεωρήσεις, αντί να συμπαρίσταται στους συναδέλφους τους μετανάστες, -παίρνοντας σαν παράδειγμα την Δ. Γερμανία, και το πώς οι ντόπιοι αντιμετώπιζαν τους γκασταρμπάιτερς, προτού αυτοί επιβάλουν με τους αγώνες τους την αναγνώριση της αξιοπρέπειάς τους και την ισονομία, αναγκάζοντας έτσι τα συνδικάτα να αναγνωρίσουν την παρουσία τους και να εκτιμήσουν την συμβολή τους στο συνδικαλιστικό κίνημα της χώρας (και που τώρα, λόγω της παγκόσμιας κρίσης του καπιταλισμού, με το πρόσχημα της προστασίας των υπηκόων της η Γερμανία, όπως και κάθε τέτοια χώρα, τους ξεφορτώνεται, αφού προηγουμένως άρμεξε την εργατική τους δύναμη)- τους συμπεριφέρονται σαν να είναι ανταγωνιστές που ήρθαν με σκοπό να τους εκτοπίσουν και να επιβάλουν ένα καινούργιο εργασιακό καθεστώς. Έτσι αποδείχνουν ότι εθελουφυλούν και πέφτουν στις παγίδες που σκόπιμα στήνει ο καπιταλισμός, προκειμένου να ξεπεράσει την κρίση του.

Η ΠΟΡΕΙΑ ΤΩΝ ΞΕΝΩΝ ΣΤΗΝ ΧΩΡΑ ΜΑΣ

Μέχρι τώρα γράφτηκαν άρθρα, έγιναν αναφορές για το θέμα των ξένων στη χώρα μας δίνοντας βαρύτητα:

- στον ερχομό τους (τις δυσκολίες που αντιμετώπισαν από τη στιγμή που εγκατέλειψαν τη χώρα τους μέχρι την είσοδο τους στη χώρα μας)
- τις συνθήκες εργασίας και διαβίωσης στο τόπο μας
- την εχθρότητα και την καταστολή του κράτους (εγκύκλιος του Υπουργείου Εργασίας, κακή συμπεριφορά των κατά τόπους επιθεωρήσεων εργασίας και του κέντρου Αλλοδαπών, ξυλοδαρμοί-βιασμοί-απελάσεις) που καταρακώνουν την ανθρώπινη αξιοπρέπεια και εξαφανίζουν σχεδόν τα υποτυπώδη ανθρώπινα δικαιώματα αν υπάρχουν και εκεί που υπάρχουν
- την επιφυλακτική αποδοχή(;) και σχεδόν ανοχή από την ελληνική κοινωνία μέρους του ξένου εργατικού δυναμικού (ιδίως των Πολωνών λόγω Ευρωπαϊκής προέλευσης και των οικιακών υπηρεσιών που παρέχουν οι Φιλιππινέζες και τώρα τελευταία οι κοπέλλες από τη πρώτη ΚΕΥΛΑΝΗ και τωρινή ΣΡΙ-ΛΑΝΚΑ)
- τις σχέσεις μεταξύ τους, με τους άλλους ξένους και με τους Έλληνες
- την σκανδαλοθηρική αντιμετώπισή τους σχεδόν από μεγάλη μερίδα του τύπου (σε περίπτωση φόνου, διαπληκτισμού, θανάτου, τότε ξυπνάει το δημοσιογραφικό ενδιαφέρον κάποιων ανθρώπων και αναφέρονται στη εγκατάσταση και τα προβλήματα των μεταναστών επιφανειακά γιατί εκτός από κοινωνικό το ζήτημα είναι καθαρά ΠΟΛΙΤΙΚΟ)

Μ' αυτές τις αναφορές κλείνει ή φαίνεται να κλείνει μια σελίδα μ' αυτό το ζήτημα (εκτός εάν μερικοί επαγγελματίες εξακολουθούν να επιμένουν να ασκούν το επάγγελμά τους με υπερβάλλοντα ζήλο).

Γυρνώντας σελίδα και προχωρώντας μπορούμε να δούμε μερικά πρακτικά θέματα που μπορούν να γίνουν: όπως η ΥΠΟΘΕΣΗ από το σύνολο των ΕΡΓΑΤΙΚΩΝ ΕΝΩΣΕΩΝ, ΟΜΟΣΠΟΝΔΙΩΝ και των αντίστοιχων κέντρων (ΕΚΑ, ΕΚΠ, κ.α.) της ΥΠΟΘΕΣΗΣ των ΑΛΛΟΔΑΠΩΝ, μέσα από Γ.Σ. και συνέδρια, κατοχυρώνοντας (με άδεια εργασίας και παραμονής απεριόριστη) τα δικαιώματά τους σύμφωνα με τις διεθνείς συμβάσεις (σύμβαση της Ρώμης που την υπέγραψε και η Ελλάδα) και το σύνταγμα της χώρας. Δηλ. με λίγα λόγια η εργατική τάξη στην Ελλάδα δεν μπορεί να μιλάει και να διακηρύσσει την συμπαράστασή της και την αλληλεγγύη με την ΔΙΕΘΝΗ, όταν ένα κομμάτι της στο τόπο της αιμορραγεί και την εκθέτει ανεπανόρθωτα. Πρόκειται για μια τακτική, πολιτική, θά 'λεγα καλύτερα, εθελουφλοτισμού, που ευδοκιμεί όπως

φαίνεται σε χώρες με μεσογειακά κλίματα. Χώρες όπως η ΙΤΑΛΙΑ, ΓΑΛΛΙΑ, ΓΕΡΜΑΝΙΑ, ΣΟΥΗΔΙΑ, ΟΛΛΑΝΔΙΑ, αναγκάστηκαν να παραχωρήσουν προνόμια και κατοχύρωσαν δικαιώματα στους αλλοδαπούς, στους ίδιους και τις οικογένειές τους, ιδίως σε εκείνους που προέρχονται από τον τρίτο κόσμο -που είναι η πλειοψηφία- στηρίζοντάς τους, αρκεί να ξεπεράσουν την δετή παραμονή στις χώρες αυτές, αντίθετα με τη χώρα μας που απαιτεί από τον ξένο το maximum παραμονή 5 χρόνια, γιατί αλλιώς δημιουργεί ανεργία. Σύμφωνα με εγκύκλιο που κυκλοφόρησε πρόσφατα το Υπουργείο Εργασίας, εκτός του ότι ορίζει το χρόνο παραμονής των αλλοδαπών στη χώρα μας, ορίζει και τα επαγγέλματα όπου μπορούν να εργαστούν, όπως: βουστάσια, χοιροστάσια, ανθοκομεία. Η δικιολογία που ακούγεται και γράφεται ότι ποτέ στην Ελλάδα το ξένο εργατικό δυναμικό δεν ήταν μεγάλο για να μπορέσει να συγκροτήσει δικό του συνδικάτο ισχυρό, μέσα από το οποίο να μπορέσει να διεκδικήσει και να κατοχυρώσει τα δικαιώματά του, όπως συμβαίνει σ' άλλες αναπτυγμένες βιομηχανικές χώρες (Γαλλία, Γερμανία, Σουηδία), και επίσης ότι ήταν παροδικό, χρησιμοποιώντας τη χώρα μας προσωρινά πριν μεταναστεύσει στην επιθυμούμενη χώρα, σχετίζεται με εικόνες και σκηνές που έρχονται στο μυαλό μας, και που είναι ακόμα αποτυπωμένες σε φωτογραφίες, προκηρύξεις, εφημερίδες, αφίσσες, κινηματογραφικές ταινίες, που επιβεβαιώνουν και φανερώνουν την αγωνία, τον φόβο και την αβεβαιότητα των ανθρώπων, πού, παλιότερα και σ' άλλες εποχές, εγκατέλειπαν τη χώρα μας και μαζικά μετανάστευαν σε χώρες που είχαν ανάγκη από φτηνά εργατικά χέρια. Τώρα που η χώρα μας, ιδίως τα τελευταία 10-15 χρόνια, είναι αποδέκτης ξένου μεταναστευτικού δυναμικού, πώς θα συμπεριφερθούν, άραγε, οργανώσεις, συνδικάτα και κράτος; Έχει υποχρέωση, τουλάχιστον, η τάξη των εργαζομένων να τους αντιμετωπίσει, όχι πια σαν ανταγωνιστές, που προκαλούν την ανεργία και το ρίξιμο του μεροκάματου, αλλά σαν ισότιμα μέλη της. Γι' αυτό πρέπει να παλέψει και ν' απαιτήσει από κράτος και εργοδότες ίσα δικαιώματα. Την ανεργία, τον πληθωρισμό και τα χαμηλά μεροκάματα, δεν την δημιουργούν οι ξένοι, αλλά ο ίδιος ο καπιταλισμός, που προσπαθώντας να ξεπεράσει την κρίση του δημιουργεί αυτές τις αντιθέσεις.

ΟΙ ΦΥΛΑΚΙΣΜΕΝΟΙ ΤΩΝ ΠΟΛΕΩΝ

Υπάρχουν χιλιάδες ξένοι στην Αθήνα και στον Πειραιά που δεν βγαίνουν ποτέ από τα σπίτια τους...

Έχουν έλθει παράνομα στην Ελλάδα και έχουν εγκατασταθεί κρυφά στα σπίτια φίλων ή συγγενών τους. Ωστόσο, η άδεια παραμονής τους έχει λήξει και κινδυνεύουν, ανά πάσα στιγμή, να συλληφθούν και να απελαθούν στις χώρες τους. Όμως η απέχθειά τους προς ό,τι άφησαν πίσω τους, τους κάνει να προτιμούν να μένουν κλεισμένοι μέσα στα σπίτια τους.

Το καθεστώς τρόμου που κυριαρχεί σ' αυτούς τους ανθρώπους είναι απίστευτο. Φοβούνται τα πάντα, ακόμα και τις προσωπικές σχέσεις, επειδή το παραμικρό τους λάθος μπορεί να οδηγήσει στην αποκάλυψή τους. Συνήθως καταλήγουν να απασχολούνται σε κάποιον εργοδότη, ο οποίος, στην κυριολεξία, τους κάνει ό,τι θέλει, αφού κάθε στιγμή τους απειλεί με κάρφωμα. Χειρότερη, όμως, είναι η μοίρα των γυναικών. Η απάνθρωπη κατάσταση δια-

μόνης τους τις οδηγεί σε μια ειδική μορφή πορνείας -προσκόλληση σε κάποιον αγαπητικό που τις εκμεταλλεύεται υποσχόμενος τους γάμο.

Το «κράτος προνοίας» και η εξουσία της πορνείας φαίνεται ότι για άλλη μια φορά ταυτίζονται. Τα ανθρώπινα δικαιώματα και η ανθρώπινη αξιοπρέπεια φαίνεται πως έχουν ισχύ μόνο γι αυτούς που ξέρουν καλύτερα πώς να τα καταπατούν. Η αναγνώριση της θέλησης για ζωή φαίνεται πως είναι πολύ μακριά από τη ζωή της θέλησης για μη αναγνώριση...

ΤΕΡΜΑ ΠΙΑ ... ΤΑ ΕΛΛΗΝΙΚΑ

Με εσωτερική του εγκύκλιο, μη δημοσιεύσιμη, το υπουργείο Εξωτερικών της Ελλάδας ουσιαστικά απαγορεύει την χορήγηση άδειας παραμονής σε όσους μη ΕΟΚικούς ξένους και ξένες επιθυμούν να έλθουν στην χώρα

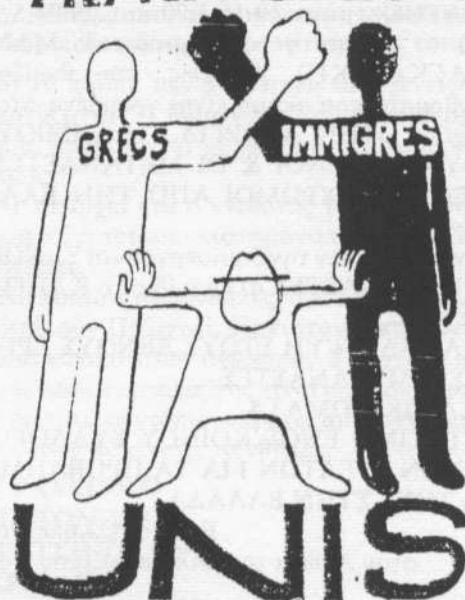
μας για να μάθουν Ελληνικά. Η δικαιολογία που το υπουργείο χρησιμοποιεί είναι ότι ένας τεράστιος αριθμός λαθρομεταναστών έρχονται στην χώρα μας χρησιμοποιώντας ως πρόφαση την εκμάθηση της Ελληνικής γλώσσας - λες και αυτό δεν είναι δυνατόν να ελεγχθεί!

Έτσι, πλέον, γίνεται εντελώς απρόσιτη χώρα η Ελλάδα σε όσους ξένους αγαπούν τη γλώσσα της και τον πολιτισμό της. Από την άλλη μεριά αναδεικνύεται, σχεδόν, σε μοναδικό τρόπο απόκτησης άδειας παραμονής για κάποια από τις ξένες, που επιθυμούν να έλθουν εδώ, η προσκόλληση σε κάποιο καλό... αφεντικό ή σε κάποιον σωματέμπορα, ο οποίος έχει την δυνατότητα να την φέρει εδώ επίσημα ως... «καλλιτέχνηδα» και, ταυτόχρονα, να χρησιμοποιήσει την ανάγκη της για μια καλύτερη ζωή με τον χυδαιότερο τρόπο.

Το κράτος με τις εγκυκλίους του αυτές καταδειχνει το αληθινό του πρόσωπο. Προτιμάει τους ξένους εδώ σαν σκλάβους ημιπαράνομους - που τους ξεζουμίζει κι ύστερα τους διώχνει - παρά σαν αξιοπρεπείς φιλοξενούμενους. Από το καθεστώς αυτό της ημιπαράνομιας σίγουρα βγαίνουν κερδισμένοι κάποιοι εντός των τειχών της σωματεμπορίας και ενός κυκλώματος φριχτού πλουτισμού από την έκδοση αδειών.

Αλήθεια, πόση διαφάνεια υπάρχει στην έκδοση αδειών παραμονής; Ποιός μπορεί να ελέγξει το γιατί δόθηκε στον α η δυνατότητα της εγκατάστασης και γιατί όχι στον β; Ποιό είναι το κριτήριο έγκρισης και επέκτασης των αδειών παραμονής; Πώς τυχαίνει οι «καλλιτέχνιδες» να παίρνουν άνετα αυτές τις άδειες, τη στιγμή μάλιστα που οι εργοδότες τυγχάνουν γνωστά μούτρα του νυχτερινού υποκόσμου; Μήπως οι τύποι του κράτους που βγάζουν άδειες παραμονής έχουν κάποιο κέρδος μεγάλο; Εφαρμόζεται το «πόθεν έσχες» στους μικρούς δικτατορίσκους των ανθρώπινων ελπίδων για εγκατάσταση ασφαλή και αξιοπρεπή ζωή; Πού σκοντάφτει άραγε -σε ποιά συμφέροντα- η ίδρυση νομοθετικού πλαισίου για την εγκατάσταση ενός ξένου στην Ελλάδα; Ως τότε θα εμποδίζεται η πρόσβαση των δημοσιογράφων και των παρατηρητών των οργανώσεων για ανθρώπινα δικαιώματα στα γραφεία και στα κριτήρια, όσων εγκρίνουν ή απαγορεύουν την παραμονή των ξένων στην χώρα μας; Με τέτοιες εγκυκλίους το κράτος δεν αποδει-

TRAVAILLEURS

κνύει μόνο τις κακές του προθέσεις αλλά και την βλακεία του! Οι χιλιάδες ξένοι φιλέλληνες που θέλουν να μάθουν Ελληνικά και να γίνουν κήρυκες των Ελλήνων στις χώρες τους έχουν, πλέον, την Ελλάδα μη προσβάσιμη!

ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑ

Η προκλητική όσο και συκοφαντική διάσχυση και δυσφήμιση των ξένων μεταναστών (το KASAPI που είναι πολιτιστικός, αναγνωρισμένος, σύλλογος των Φιλιππίνεζων, χαρακτηρίζεται σαν ένα είδος ΜΑΦΙΑΣ... «Βέβαια, δεν έχει σχέση με το συνδικάτο του εγκλήματος αλλά...» κλπ.) και προσφύγων «η Ελλάδα έχει μετατραπεί σ' απέραντο ξέφραγο αμπέλι και συστηματικά απειλείται από μετανάστες που αλωνίζουν τη χώρα ασύδοτοι και χωρίς έλεγχο, σκορπώντας το ΕΓΚΛΗΜΑ, ΤΑ ΝΑΡΚΩΤΙΚΑ και την ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΙΑ»

βρίσκει ακόμη μιμητές και πρόσφορο έδαφος σε μερίδα του ελληνικού τύπου που εξακολουθεί με φανατισμό και επιμονή να υποστηρίζει τέτοιου είδους απόψεις (αρθρογραφία στα τεύχη Νο 48 και Νο 55 του περιοδικού «ΤΗΛΕΘΕΑΤΗΣ», μήνα 10-16/3/90 και 28-04/5/90, από το συντάκτη του περιοδικού: ΜΑΝΟ ΤΣΑΓΚΑΡΑΚΗ). Απόψεις, που θυμίζουν συνθήματα που ακόμη είναι γραμμένα στους τοίχους: «ΤΗΝ ΑΝΕΡΓΙΑ ΤΗ ΔΗΜΙΟΥΡΓΟΥΝ ΟΙ ΞΕΝΟΙ & ΟΙ ΜΕΤΑΝΑΣΤΕΣ», «ΕΞΩ ΟΙ ΕΓΧΡΩΜΟΙ ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ», κλπ.

Την ανεργία δεν την δημιουργούν οι ΞΕΝΟΙ & ΟΙ ΜΕΤΑΝΑΣΤΕΣ αλλά ο ίδιος ο ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΜΟΣ.

- ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΣΤΟΥΣ ΞΕΝΟΥΣ ΕΡΓΑΤΕΣ & ΜΕΤΑΝΑΣΤΕΣ
- ΙΣΑ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΑ
- ΣΤΗΣΙΜΟ ΕΝΟΣ ΚΟΙΝΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ ΞΕΝΩΝ ΕΡΓΑΤΩΝ ΓΙΑ ΤΑ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ ΤΟΥΣ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Ένωση Αλληλεγγύης
στον Αγώνα του Φιλιπινέζικου Λαού

ΣΧΕΤΙΚΑ ΜΕ ΤΗΝ ΚΑΛΥΨΗ ΤΩΝ ΑΛΛΟΔΑΠΩΝ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΩΝ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ ΑΠΟ ΤΙΣ ΣΥΛΛΟΓΙΚΕΣ ΣΥΜΒΑΣΕΙΣ.

Σύμφωνα με τον καινούργιο νόμο που αφορά τις συλλογικές συμβάσεις, τον 1876/90, από το 1991 όλες οι συμβάσεις, εκτός από τις εθνικές συλλογικές συμβάσεις, καλύπτουν μόνο τα μέλη των σωματείων που τις υπογράφουν. Έτσι, όποιος δεν είναι μέλος σωματείου, αφήνεται στο έλεος της εργοδοσίας. Και, βέβαια, ποιοί είναι αυτοί που θα μείνουν, θέλουν δε θέλουν, έξω από τα σωματεία; Ποιοί άλλοι, εκτός από τους εργαζόμενους χωρίς άδεια αλλοδαπούς, οι οποίοι αποτελούν και την μεγάλη πλειοψηφία των αλλοδαπών εργαζομένων στην Ελλάδα.

Βέβαια, τα καταστατικά των συνδικάτων, προβάλλοντας έναν επιφανειακό προλεταριακό διεθνισμό, αναγνωρίζουν και στους αλλοδαπούς το δικαίωμα να γίνονται μέλη τους. Ό-

μως, κάτι τέτοιο, προϋποθέτει ότι ο αλλοδαπός διαθέτει τα απαραίτητα «χαρτιά». Πράγμα απίθανο για τους περισσότερους αλλοδαπούς. Έτσι οι αλλοδαποί εργαζόμενοι προσφέρονται από τους εργατοπατέρες δώρο στο βωμό του κεφαλαίου.

Παράδειγμα, που μπορεί να χρησιμοποιηθεί προς απόδειξη των ισχυρισμών μας, είναι η αίτηση εγγραφής στο συνδικάτο των οικοδόμων (Συνδικάτο Οικοδόμων και Εργαζομένων στα Δομικά Υλικά και στις Κατασκευές). Στην αίτηση αναγράφει κανείς τον αριθμό Δελτίου Ταυτότητας, κάτι που αποκλείεται να έχουν οι αλλοδαποί, οι οποίοι στην μεγάλη πλειοψηφία τους βρίσκονται παράνομα στην χώρα, πολλοί χωρίς καν διαβατήριο. Άλλωστε, ένα άλλο παράδειγμα από το ίδιο συνδικάτο μπορεί να μας βοηθήσει να αντιληφθούμε τον υποθάλλοντα ρατσισμό στο Ελληνικό συνδικαλιστικό κίνημα. Το συνδικάτο των οικοδόμων οργάνωσε δημοψήφισμα, όπου τα μέλη του, εκτός των άλλων, καλούνταν να επιλέξουν μεταξύ της αναγνώρισης του δικαιώματος εργασίας μόνο σ' όσους αλλοδαπούς ήθελε το συνδικάτο και της ολοκληρωτικής απαγόρευσης εργασίας σε νεοεισερχόμενους στην Ελλάδα αλλοδαπούς.

Με μεθόδους σαν τις παραπάνω τα Ελληνικά συνδικάτα παίρνουν τον δρόμο που πήραν πριν από αυτά και τα Αμερικάνικα συνδικάτα. Πολύ φοβάμαι, ότι δεν θα αργήσουμε να δούμε και τα Ελληνικά συνδικάτα να διοικούνται από μάφίες, όπως και τα Αμερικάνικα. Κάτι τέτοιο, π.χ., θα προωθούνταν αν κάποιος νόμος έδινε στα συνδικάτα το δικαίωμα να εκδίδουν άδειες εργασίας για αλλοδαπούς. Και αυτό γιατί οι εργατοπατέρες θα θησαύριζαν εισπράττοντας χρήματα από τους αλλοδαπούς, προκειμένου να τους εξασφαλίσουν με «ανορθόδοξα» μέσα άδειες εργασίας.

Προτού το κακό προχωρήσει και ο ρατσισμός εγκατασταθεί για τα καλά στα Ελληνικά συνδικάτα, είναι καιρός, όσοι βλέπουν τον επερχόμενο κίνδυνο να δράσουν δυναμικά για να σκοτώσουν το τέρας εν τη γενέσει του.

ΠΟΛΩΝΟΙ ΚΑΙ ΠΑΚΙΣΤΑΝΟΙ ΘΥΜΑΤΑ ΣΕ ΘΕΡΜΟΚΗΠΙΑ-ΘΑΛΑΜΟΥΣ ΑΕΡΙΩΝ

Σε μεγάλες επιχειρηματικές μονάδες μεγαλοαγροτών, που έχουν θερμοκήπια σε μια έκταση 40 και 50 στρεμμάτων, στο Τυμπάκι της Κρήτης, αλλά και σε άλλες τοποθεσίες της Ελλάδας, απασχολούνται αρκετοί Πολωνοί και Πακιστανοί, χωρίς άδειες παραμονής κι εργασίας, χωρίς δικαιώματα και με άμεσο κίνδυνο ανεπανόρθωτων βλαβών της υγείας τους, από την μεγάλη χρήση φυτοφαρμάκων.

Από έρευνες ειδικών επιστημόνων προκύπτει ότι:

1) Χιλιάδες στρέμματα καλλιεργειών και θερμοκήπια, όπου γίνεται εκτεταμένη χρήση φυτοφαρμάκων, είναι περιοχές που αποτελούν δημόσιο κίνδυνο.

2) Χιλιάδες καλλιεργητές κι εργάτες γης που

απασχολούνται στα θερμοκήπια κινδυνεύουν με βλάβες του κεντρικού και περιφερειακού νευρικού συστήματος του σώματός τους.

3) Τα παιδιά των αγροτικών οικογενειών που εργάζονται ή διαμένουν κοντά σε θερμοκήπια, απειλούνται με μείωση της νοημοσύνης τους.

4) Υπάρχει και ο κίνδυνος του καρκίνου, αν και κάτι τέτοιο επιστημονικά δεν έχει διαπιστωθεί.

Να λοιπόν, οι συνθήκες, όπου εργάζονται και διαβιούν Πολωνοί, Πακιστανοί και ίσως άλλων εθνικοτήτων άνθρωποι. Υπάρχουν περιοχές που οι εργάτες γης είναι εξ ολοκλήρου ξένοι, γιατί οι ντόπιοι αγρότες αρνούνται να δούλέψουν σε τέτοιες συνθήκες.

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΝΩ ΣΤΟ ΡΑΤΣΙΣΜΟ ΟΠΩΣ ΕΜΦΑΝΙΖΕΤΑΙ ΣΤΟΝ ΤΥΠΟ ΕΠ' ΕΥΚΑΙΡΙΑ ΕΝΟΣ ΡΑΤΣΙΣΤΙΚΟΥ ΑΡΘΡΟΥ ΣΤΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΤΗΛΕΘΕΑΤΗΣ

Στο περιοδικό «Τηλεθεατής» με τον τίτλο «Εγκληματίες ...εισαγωγής» δημοσιεύτηκε ένα άρθρο που αποτελεί τυπικό παράδειγμα του ρατσισμού στον τύπο, γι' αυτό και πρέπει αυτό το άρθρο να μην μείνει ασχολίαστο.

Πρώτα-πρώτα, πρέπει να αναφερθεί ότι ούτε ο ίδιος ο αρθρογράφος Μάνος Τσαγκαράκης δεν πιστεύει αυτά που γράφει, γι' αυτό και προσπαθεί να προκαταλάβει τους αναγνώστες, δίνοντας στο άρθρο του έναν τέτοιο ειρωνικό τίτλο που παρομοιάζει ανθρώπους με αντικείμενα. Παρ' όλα αυτά, ο Τσαγκαράκης είναι υποχρεωμένος να ικανοποιήσει τους χρηματοδότες του, οι οποίοι κερδοσκοπούν με την εκμετάλλευση της αμάθειας, της εμπάθειας, της κακεντρέχειας και της ρατσιστικής διαπαιδαγώγησης των αναγνώστων. Οι χρηματοδότες του, που πολλοί από αυτούς έχουν αλλοδαπούς για να τους υπηρετούν για ένα κομμάτι ψωμί, ξέρουν ότι το περιοδικό απευθύνεται σε κοινό ρατσιστών και ότι οι πωλήσεις του αυξάνονται, όσο αυτός ο ρατσισμός βρίσκεται και ανταπόκριση στον τύπο.

Αν όμως δούμε το άρθρο από πιο κοντά, θα διαπιστώσουμε ότι τα επιχειρήματα του δεν αντέχουν στην οποιαδήποτε αντιπαράθεσή τους με

την αλήθεια, όπως και τα επιχειρήματα όλων των ρατσιστών. Ο Τσαγκαράκης, λοιπόν, σαν ρατσιστής είναι και γνήσιος φασίστας, και αυτό φαίνεται από ότι οι πρώτοι με τους οποίους τα βάζει είναι οι πολιτικοί πρόσφυγες. Αμφισβητεί το ότι αντιμετωπίζουν οποιοδήποτε πρόβλημα στην πατρίδα τους εξ αιτίας της πολιτικής τους τοποθέτησης και δράσης, και επιμένει ότι είναι κοινοί εγκληματίες. Είναι απόλυτα φυσιολογικό αυτό για έναν φασίστα υποστηρικτή των φασιστικών στρατιωτικών δικτατοριών, όπως ο Τσαγκαράκης, γιατί οι φασιστικές δικτατορίες δεν αναγνωρίζουν σ' αυτούς που αγωνίζονται για την ελευθερία πολιτικά ελατήρια και τους χαρακτηρίζουν όλους τρομοκράτες και κοινούς εγκληματίες. Το μεγαλύτερο μίσος του Μάνου Τσαγκαράκη, όπως και όλων των φασιστών, συγκεντρώνουν αυτοί που αγωνίζονται ενάντια στην φασιστική στρατιωτική δικτατορία της Τουρκίας, που αποτελεί και το δεξί χέρι του Ν.Α.Τ.Ο. για την αστυνόμευση της Εγγύς Ανατολής, που οι χώρες του Ν.Α.Τ.Ο. φροντίζουν να καταληστεύουν μέχρι εξάντλησης. Γι' αυτό και ο Τσαγκαράκης σαν πρωταρχική «Πηγή του κακού» χαρακτηρίζει το «περιβόητο γκέτο πολιτικών προσφύγων στο Λαύριο, που έχει μετα-

τραπεί σε εκτροφείο κακοποιών, με πρώτους τους Τούρκους πρόσφυγες». Μετά τους Τούρκους αγωνιστές ενάντια στην φασιστική στρατιωτική δικτατορία της Τουρκίας, το μίσος του Τσαγκαράκης, σαν καθαρόαιμου φασίστα, συγκεντρώνουν οι Άραβες, που απειλώντας το Ισραήλ, που αποτελεί τον άλλο κραταιό χωροφύλακα της περιοχής και τοποτηρητή των Αμερικανικών και Δυτικοευρωπαϊκών συμφερόντων, αποτελούν τον μεγάλο πονοκέφαλο των Αμερικανών και Ευρωπαίων φασιστών, όπως φαίνεται και από τον πόλεμο που Αμερική και Δυτική Ευρώπη κήρυξαν ενάντια στο Ιράκ. Ο Τσαγκαράκης, εκεί που μιλάει για ανθρωποκτονίες που διεπράχθησαν από ξένους αναφέρει σαν χαρακτηριστικές περιπτώσεις ανθρωποκτονίες που αποδόθηκαν σε Άραβες. Ο ρατσισμός του Τσαγκαράκη ξεπερνάει ακόμη

και τον ρατσισμό του ανώτατου αξιωματικού της Ασφάλειας Αττικής, τον οποίο ο ίδιος παρθέτει στο άρθρο του. Σύμφωνα με τον μπάτσο, αυτοί που ο Τσαγκαράκης συκοφαντεί «οδηγήθηκαν στο έγκλημα κάθε μορφής από βιοποριστικούς λόγους». Η ίδια η παράθεση αυτών των λόγων του μπάτσου, αποδεικνύει ότι ο Τσαγκαράκης, κατά βάθος γνωρίζει καλά, ότι αν κάποιοι αλλοδαποί κάνουν κάποιο αδίκημα, αυτό οφείλεται στην πείνα και τις απερίγραπτες στερήσεις, όπως συμβαίνει και με την πλειοψηφία των Ελλήνων που διαπράττουν αδικήματα, και δεν είναι θέμα εθνικότητας και φυλής. Λίγο πριν το τέλος του επαισχυντου, εμετικού και αηδιαστικού άρθρου του, ο Τσαγκαράκης, αφού κάνει μια ανακεφαλαίωση των στόχων κάθε γνήσιου Ευρωπαίου ρατσιστή, χαρακτηρίζοντας σαν πιο επικίνδυνους κακοποιούς τους Τούρκους, τους Ιρανούς, τους Πακιστανούς, τους Ιρακινούς, τους Σύρους και τους Αφρικανούς, γενικά τους Ασιάτες και Αφρικανούς, αποκαλύπτει, χωρίς να το θέλει ότι απώτερος στόχος της συντήρησης του ρατσισμού του Ελληνικού λαού είναι η αύξηση των εσόδων των δυνάμεων καταστολής. Λέει, λοιπόν, «Οι αστυνομικοί έχουν ανάγκη από τη βοήθεια της πολιτείας, ώστε να πάρξει επιτέλους ένας έλεγχος στην είσοδο όλων αυτών στην Ελλάδα.»

Συμπερασματικά, μπορούμε να πούμε ότι όλα τα ανάλογα αηδιαστικά, ρατσιστικά και σωβινιστικά άρθρα, γράφονται για να πλουτίζουν οι διώκτες των φουκαράδων αλλοδαπών, που είχαν την ατυχία να έρθουν σ' αυτήν την χώρα για να γλυτώσουν τον θάνατο στις χώρες τους. Για το άρθρο αυτό του Τσαγκαράκη και για ένα προηγούμενό του, στο ίδιο περιοδικό, μας δόθηκε η παρακάτω καταγγελία από την Ένωση Αλληλεγγύης στον Αγώνα του Φιλιππινέζικου Λαού.

ΟΙ ΞΕΝΟΙ ΠΡΟΣΦΥΓΕΣ ΣΤΙΣ ΕΛΛΗΝΙΚΕΣ ΦΥΛΑΚΕΣ

Στην εφημερίδα «ΕΛΕΥΘΕΡΟΤΥΠΙΑ» της 31/1/1991, στην στήλη «Οι αναγνώστες γράφουν», δημοσιεύτηκε απόσπασμα επιστολής που έστειλαν Ιρακινοί κρατούμενοι στις Ελληνικές φυλακές. Επειδή αυτό το απόσπασμα, αν και μικρό, είναι εξαιρετικά αποκαλυπτικό, όσον αφορά τα ψέμματα, με τα οποία τόσο απλόχερα μας σέρβριε η κυβερνητική προπαγάνδα για τον σκοπό του πολέμου των Αμερικανών και των δορυφόρων τους ενάντια στο Ιράκ, κρίναμε σκόπιμο να το αναδημοσιεύουμε.

«Είμαστε μερικοί Ιρακινοί πολιτικοί πρόσφυγες στη φυλακή της Κομοτηνής. Φύγαμε από το Ιράκ για πολιτικούς λόγους. Αγωνιζόμαστε για την ελευθερία και την δημοκρατία, την οποία μας στέρησαν και υποφέραμε καταπίεση και βασανιστήρια.

Ήρθαμε εδώ, επειδή δεν μπορούμε να μείνουμε άλλο στην πατρίδα μας, όπου είδαμε τον θάνατο με τα μάτια μας. Ήρθαμε στην Ελλάδα ζητώντας πολιτικό άσυλο, επειδή πιστεύαμε πως είναι δημοκρατική χώρα, που σέβεται τα ανθρώπινα δικαιώματα και όπου θα βρίσκαμε α-

σφάλεια. Ξαφνικά, όμως, βρεθήκαμε στη φυλακή, με ποινές πολύ μεγαλύτερες από πρόσφυγες άλλων χωρών, οι οποίοι καταδικάστηκαν το πολύ σε πέντε μήνες.

Σήμερα όλος ο κόσμος, ακόμη και η Ελλάδα, καταδικάζουν την πολιτική του Σαντάμ. Και εμείς καταδικάσαμε την πολιτική αυτή και ηρθαμε εδώ. Και τώρα θέτουμε την υπόθεσή μας στα χέρια σας, αν μπορείτε να μας βοηθήσετε ή να γράψετε, για να μάθουν όλοι τι υποφέρουν οι Ιρακινοί στις φυλακές. Μια ημέρα για μας είναι ένας χρόνος, επειδή δραπετεύσαμε από τη μεγάλη φυλακή!...

Εδώ οι Έλληνες δικαστές φυλακίζουν τους πρόσφυγες. Χρειαζόμαστε τη βοήθειά σας για να ελευθερωθούμε!

Ευχαριστούμε

ΣΗΜ. Για λόγους ασφαλείας, μην γνωστοποιήσετε τα ονόματά μας.»

Αυτήν, λοιπόν, την μεταχείριση υφίστανται από τους Έλληνες δικαστές οι Ιρακινοί που αντιδρούν στον Σαντάμ Χουσεΐν. Και έρχονται μετά τα μέσα μαζικής ενημέρωσης να μας πουν ότι στόχος των Αμερικανών, όπως και του Ελληνικού πολεμικού πλοίου «Λήμνος», είναι ο Σαντάμ Χουσεΐν κι όχι ο Ιρακινός λαός. Όμως η μεταχείριση που υφίστανται στην πράξη και όσοι Ιρακινοί αντιδρούν στον Χουσεΐν αποδεικνύει το αντίθετο: Ότι ο στόχος των Αμερικανών και των συμμάχων τους είναι ο Ιρακινός λαός, τον φυσικό πλούτο της χώρας του οποίου πολεμούν να αποσπάσουν με την βία.

Ο ΡΑΤΣΙΣΜΟΣ ΔΙΝΕΙ ΤΟ ΠΑΡΟΝ ΚΑΙ ΣΤΗΝ ΝΑΥΠΗΓΟΕΠΙΣΚΕΥΑΣΤΙΚΗ ΖΩΝΗ ΤΟΥ ΠΕΡΑΜΑΤΟΣ

Είναι γνωστό από το παρελθόν, ότι οι εργαζόμενοι στην ναυπηγοεπισκευαστική ζώνη του Περάματος, αντιμετωπίζουν προβλήματα, τόσο λόγω των αθλιών συνθηκών εργασίας, όσο και λόγω των χαμηλών ημερομισθίων και των απολύσεων, που τελευταία τείνουν να γίνουν κυρίαρχο γεγονός στην ναυπηγοεπισκευαστική ζώνη. Από τα προηγούμενα χρόνια, αρκετοί εργαζόμενοι έχασαν την ζωή τους πάνω στα σαπιοκάραβα των εφοπλιστών, ενώ άλλοι, είτε έμειναν ανάπηροι, είτε τραυματίστηκαν. Αρκετές φορές οι περιπτώσεις αυτές, έχουν δει το φως της δημοσιότητας. Και αρκετές φορές ήταν που οι εργαζόμενοι κατέβηκαν σε απεργίες, σε πορείες και διαδηλώσεις στον Πειραιά και στο κέντρο της Αθήνας. Κι άλλες τόσες ήταν οι περιπτώσεις που οι αρμόδιοι υπουργοί, κρατικοί υπάλληλοι, εφοπλιστές και άλλοι λαμπροί αστέρες του είδους, τους έγραψαν στα καλά παπούτσια τους.

Αυτή η κατάσταση, όμως, είναι λίγο ως πολύ γνωστή στο ευρύ κοινό. Και είναι σεβαστά, τόσο τα αιτήματα των εργαζομένων για αλλαγή των άθλιων συνθηκών εργασίας, για αύξηση των ημερομισθίων και άλλα παρόμοια, όσο και οι ίδιες τους οι κινητοποιήσεις.

Υπάρχει όμως και μια άλλη πλευρά του όλου ζητήματος, που δεν είναι και τόσο γνωστή στον κόσμο. Στην ναυπηγοεπισκευαστική ζώ-

νη του Περάματος, δουλεύουν αρκετοί Πακιστανοί, Ινδοί, Τούρκοι, Πολωνοί κλπ. Η συντριπτική πλειοψηφία απ' αυτούς, ούτε έχουν άδεια παραμονής κι εργασίας στην Ελλάδα, ούτε αμοίβονται όπως κι οι Έλληνες συνάδελφοί τους, ούτε είναι συνδικαλισμένοι και αγνοούν εντελώς τι είναι ο συνδικαλισμός και η διεκδίκηση βασικών τους αναγκών.

Με αφορμή κάποιο θάνατο και κάποιους τραυματισμούς εργαζομένων, πριν λίγες μέρες, το θέμα των συνθηκών εργασίας, απασχόλησε εκ νέου κάποιους ραδιοσταθμούς και εφημερίδες.

Στις 18/3/91, σε συνέντευξη που έδωσαν στον δημοσιογράφο Ν. Δημαρά, στον ραδιοσταθμό ΦΛΑΣ 9,61, οι υπεύθυνοι του σωματείου των εργαζομένων στην ναυπηγοεπισκευαστική ζώνη του Περάματος, μίλησαν εφ' όλης της ύλης για τα προβλήματα που αντιμετωπίζουν. Ανάμεσα στ' άλλα, φρόντισαν να δείξουν απροκάλυπτα, όλο τον ρατσισμό και την κοντόφθαλμη λογική τους.

Είπαν ότι οι ξένοι εργάτες φταίνε για τα χαμηλά τους μεροκάματα και για το ότι αυτά πέφτουν. Το στήριξαν στο γεγονός ότι οι διάφοροι εργολάβοι, που αναλαμβάνουν τις επισκευές των διαφόρων πλοίων, παίρνουν ξένους, γιατί δουλεύουν περισσότερο απ' τους Έλληνες, αμείβονται λιγότερο και δεν έχουν

στο μυαλό τους να διεκδικήσουν δικαιώματα. Είπαν ακόμα, ότι οι ίδιοι, μέσα από το σωματείο τους, αγωνίζονται για τους εαυτούς τους και γι' αυτούς τους ξένους εργάτες, που είναι μέλη του σωματείου. Αλλά απ' ό,τι αναφέραμε, και το είπαν κι οι ίδιοι, προκύπτει ότι οι περισσότεροι ξένοι, όχι μόνο δεν είναι μέλη του σωματείου, αλλά ούτε καν ξέρουν τι θα πει συνδικαλισμός. Αντί, λοιπόν, να αγωνιστούν από κοινού με τους ξένους συναδέλφους τους, για την καλύτερευση των ημερομισθίων και των συνθηκών εργασίας, αντί να συγκεντρώνουν τα πυρά τους ενάντια στους Έλληνες και ξένους εφοπλιστές, βιομηχάνους, εργολάβους και τους πολιτικούς προστάτες τους, που είναι οι κύριοι υπεύθυνοι των δεινών τους, εστιάζουν την πηγή των προβλημάτων τους στην ύπαρξη των ξένων εργατών, χω-

ρίς καν να κάνουν λόγο για τις αιτίες της μετανάστευσής τους στην Ελλάδα, τις διπλά άθλιες συνθήκες εργασίας και ζωής τους, σαν μισθωτοί σκλάβοι και έγχρωμοι, και το πώς θα αντιμετωπιστούν συλλογικά και ριζικά αυτές οι συνθήκες.

Με λίγα λόγια, οι συνδικαλιστές της ναυπηγοεπισκευαστικής ζώνης του περάματος ακολουθούν τον δρόμο των οικοδόμων (που εκμεταλλεύονται άγρια τους Πολωνούς), των οδηγών της ΕΑΣ (που η συμπεριφορά τους είναι κάτι παραπάνω από αισχρή σε έγχρωμους επιβάτες λεωφορείων), των μεγαλοαγροτών (που εκμεταλλεύονται κι αυτοί τους ξένους σαν σκλάβους), τον δρόμο όλων αυτών, που νομίζουν πως εργατικός αγώνας είναι εναντίωση στους ξένους εργάτες και ουσιαστική συμπαρατάξη με τ' αφεντικά και τους εκμεταλλευτές.

ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΕΡΥΘΡΟΣ ΣΤΑΥΡΟΣ
ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟ ΚΟΙΝΩΝΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ "ΕΡΡΙΚΟΣ ΝΤΥΝΑΝ",
ΟΔΟΣ ΠΑΤΗΣΙΩΝ 358 (ΤΕΡΜΑ), 111 41 ΑΘΗΝΑ, ΤΗΛ. 20 11 208

17 Ιουλίου 1990

Σχέδιο

Πολιτικής για τους Ξένους Πρόσφυγες και Μετανάστες

1. Από αρκετά χρόνια εφαρμόστηκε σιωπηρά μια ανεπίσημη πολιτική εισδοχής Ξένων Προσφύγων και Μεταναστών στην Ελλάδα, με αποτέλεσμα την συγκέντρωση δεκάδων χιλιάδων Αλλοδαπών, κυρίως στο Νομό Αττικής.

2. Η εισδοχή αυτών των Ξένων συνέβαλε στην κάλυψη σοβαρών ελλείψεων εργατικών χεριών για δουλειές απαραίτητες, που δεν δέχονται να αναλάβουν οι Έλληνες άνεργοι.

3. Η θετική προσφορά των Ξένων αυτών στην λειτουργία της Οικονομίας μας, αλλά και στη διατήρηση και βελτίωση του βιωτικού επιπέδου μας είναι αναμφισβήτητη. Γι' αυτό επιβάλλεται, η Πολιτεία και η Κοινωνία:

α. Να ανταποδώσουν αυτή την προσφορά στους Ξένους, παρέχοντάς τους Κοινωνική και Ανθρωπιστική Συμπράσταση, πέρα από όση παρέχει ως τώρα ο ΟΗΕ/UNHCR στους Πρόσφυγες και οι Εθελοντικές Οργανώσεις και Φορείς σε Πρόσφυγες και Μετανάστες, μεταξύ των οποίων ο Ελληνικός Ερυθρός Σταυρός έχει πρωτεύουσα θέση.

β. Να προχωρήσουν σε χάραξη διάφανης, επίσημης και ορθολογικής πολιτικής εισδοχής Ξένων και Μεταναστών στην Ελλάδα, με κριτή-

ριο την ανάγκη ενισχύσεως του πληθυσμού μας και της οικονομίας μας.

4. Μια τέτοια πολιτική προγραμματισμένης εισδοχής και ενσωματώσεως Ξένων προϋποθέτει την άμεση λήψη των ακόλουθων μέτρων:

α. Προσωρινή αναστολή της εισδοχής άλλων Ξένων Μεταναστών, μέχρι να γίνει νομιμοποίηση και ορθολογική κοινωνικοοικονομική ενσωμάτωση, απορρόφηση και αξιοποίηση των ήδη ευρισκομένων εδώ Αλλοδαπών και ιδίως αποκέντρωση τούτων προς τις Επαρχίες για εποίκισμο και για αποφυγή δημιουργίας Γκέτο στα μεγάλα αστικά κέντρα. Εξαίρεση στο μέτρο αναστολής πρέπει να γίνει για πολιτικούς Πρόσφυγες και μέλη οικογενειών Μεταναστών.

β. Άμεση ανανέωση των αδειών παραμονής Προσφύγων και Μεταναστών, που πολλοί πιέζονται τελευταία να εγκαταλείψουν τη χώρα εντός δεκαπενθημέρου.

γ. Πρόσκληση των Ξένων, που - στην πλειοψηφία τους - παραμένουν παράνομα στην Ελλάδα, να απογραφούν για νομιμοποίησή τους: απόκτηση άδειας παραμονής τουλάχιστον ετήσια, άδειας εργασίας, εγγραφής στο ΙΚΑ, αποστολής εμβασμάτων στη χώρα τους, κ.λπ..

δ. Αποθάρρυνση Ξένων με ειδικά προσόντα να μεταναστεύουν στις Υπερπόντιες χώρες, με την αξιοποίησή τους στην Ελλάδα, κατά προτεραιότητα.

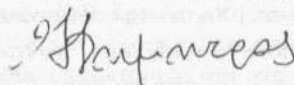
ε. Σύσταση επίσημης Επιτροπής Εκπροσώπων Υπουργείων, Εργοδοτών, Εργατών, Αγροτών, Εκκλησιαστικών και Εθελοντικών φορέων, κ. ά. για την χάραξη και εφαρμογή πολιτικής εισδοχής και ενσωματώσεως Ξένων Μεταναστών.

στ. Ανάλογη πολιτική εφαρμόστηκε από ετών στη Γαλλία και πέριθι στην Ιταλία.

ζ. Η πολιτική για τους Ξένους μπορεί να συμβαδίζει με ανάλογη πολιτική για τους ομοεθνείς Μετανάστες (Ποντίους, Βορειοηπειρώτες, κ.λπ.).

η. Το Ινστιτούτο του Ελληνικού Ερυθρού Σταυρού μπορεί να αναλάβει πιο εκτεταμένη και βαθύτερη μελέτη της διαμορφωτέας πολιτικής μεταναστεύσεως, ως συμπληρωματικής της δημογραφικής πολιτικής της χώρας.

Ο Διευθυντής του Ινστιτούτου

ΗΛΙΑΣ Π. ΔΗΜΗΤΡΑΣ

πρώην Καθηγητής Κοινωνιολογίας
Παντείου Πανεπιστημίου

**ΚΡΙΤΙΚΗ ΣΤΟ ΣΧΕΔΙΟ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΞΕΝΟΥΣ ΠΡΟΣΦΥΓΕΣ ΚΑΙ
ΜΕΤΑΝΑΣΤΕΣ ΤΟΥ ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟΥ ΚΟΙΝΩΝΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ «ΕΡΡΙΚΟΣ ΝΤΥΝΑΝ»
ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΕΡΥΘΡΟΥ ΣΤΑΥΡΟΥ**

Ο Ελληνικός Ερυθρός Σταυρός, όπως και κάθε συναφές ίδρυμα (δηλαδή ίδρυμα παροχής κοινωνικών υπηρεσιών) σ' αυτήν την χώρα, όπως δείχνουν μερικές από τις μέχρι τώρα επιλογές του, ευθυγραμμίζει την δραστηριότητα του με τις επιθυμίες της Ελληνικής Αστυνομίας, του Υπουργείου Εθνικής Άμυνας και των ανάλογων θεσμών που εφαρμόζουν την κρατική καταστολή. Δεν πέρασε πολύς καιρός που είχε βραβεύσει έναν μάτσο γιατί κυνήγησε, συνέλαβε και σακάτευε στο ξύλο έναν έγχρωμο (Αιγύπτιο), ο οποίος αποπειράθηκε να ληστέψει ένα κοσμηματοπωλείο, μέρα μεσημέρι στο κέντρο της Αθήνας, πάνω στην απελπισία του επειδή δεν είχε να φάει και να πληρώσει το νοίκι του. Βράβευσε, και μάλιστα με λεφτά, έναν μάτσο που αφού ο ίδιος έδειρε, όσο μπορούσε, τον φουκαρά (παραβιάζοντας έτσι ατιμώρητα τον νόμο ενάντια στα βασανιστήρια), τον παρέδωσε κατόπιν στους συναδέλφους του που συνέχισαν τα βασανιστήρια του Αιγύπτιου και μάλιστα μπροστά στις τηλεοπτικές κάμερες και στις φωτογραφικές μηχανές. Αυτή η επιβράβευση των βασανιστηρίων και του ρατσισμού από μέρους του Ελληνικού Ερυθρού Σταυρού, ήταν μια μεγάλη στιγμή για την ιστορία του ιδρύματος. Και αυτό γιατί με αυτό τον τρόπο διαψεύστηκαν, με τελετουργικό τρόπο, οι όποιες αυταπάτες μπορούσε να τρέφει κανείς για την πολιτική του Ελληνικού Ερυθρού Σταυρού.

Κάτω από αυτό το πρίσμα, εαν δούμε το Σχέδιο Πολιτικής για τους Ξένους Πρόσφυγες και Μετανάστες του Ινστιτούτου Κοινωνικών Μελετών «Ερρίκος Ντυνάν» του Ελληνικού Ερυθρού Σταυρού, δεν θα εκπλαγούμε που μέσα σ' αυτό το σχέδιο προτείνεται η απαγόρευση εισδοχής στην Ελλάδα άλλων ξένων μεταναστών, πράγμα που επιδιώκει με κάθε τρόπο η Ελληνική Αστυνομία και το Υπουργείο Εθνικής Άμυνας. Ούτε θα εκπλαγούμε που το σχέδιο αυτό προτείνει το ολοκληρωμένο φακέλωμα του κάθε λαθρομετανάστη, εφ' όσον χωρίς κάτι τέτοιο δεν μπορεί να οργανωθεί η απέλασή τους. Μπορεί όμως κάποιοι από μας να εκπλαγούμε και να αγανακτήσουμε με το θράσος αυτών των αδίστακτων εκπροσώπων της καταστολής, να προσπαθούν να μας πείσουν ότι τα σχέδια αυτά της αστυνομίας και του στρατού είναι προς όφελος των μεταναστών. Φαίνεται ο υπογράφων αυτό το ρατσιστικό σχέδιο πρώην καθηγητής Κοινωνιολογίας του Πάντειου Πανεπιστημίου Ηλίας Δημητράς, νομίζει ότι απευθύνεται σε στερημένους την ικανότητα κριτικής ανεγκέφαλους φοιτητές του, και γι αυτό δεν αισθάνεται την ανάγκη να εξωραϊσει περισσότερο το κατασταλτικό αυτό σχέδιο.

Αυτή η πλήρης έλλειψη αυτογνωσίας του Δημητρά, συν τοις άλλοις, τον κάνει ακόμη να παρουσιάζει σαν πρόταση προς όφελος των ξένων μεταναστών ακόμη και τον «εποικισμό» (sic) κάποιων περιοχών της Ελλάδας, λες και υπάρχει κάποια περιοχή της Ελλάδας που δεν κατοικείται. Βέβαια, όλοι ξέρουμε πως κατά νου έχει την Θράκη και συγκεκριμένα τις περιοχές, όπου κατοικούν Τούρκοι. Αυτούς οι Έλληνες δεν τους θεωρούν ανθρώπους, γι αυτό θεωρούν την περιοχή άδεια. Αλλά δεν είναι μόνο αυτό. Το Υπουργείο Εθνικής Άμυνας με τον εποικισμό αυτό σκοπεύει να στερήσει από τους Τούρκους της Ελλάδας και τα τελευταία χωράφια, που τους έχουν απομείνει, προκειμένου να αναγκαστούν από την πείνα να εγκαταλείψουν την Ελλάδα.

Βέβαια, ο κύριος Δημητράς δεν παραλείπει να περιλάβει στο σχέδιο αυτό και κάποια πρόταση που θα μπορούσε να βελτιώσει ακόμη περισσότερο τα ανθηρά οικονομικά του ίδιου και των ομοίων του. Μιά πρόταση που σχεδόν πάντα επαναλαμβάνεται σε ανάλογα σχέδια: Να συσταθεί μια ακόμη επίσημη Επιτροπή, για να επιληφθεί του θέματος. Βέβαια, αποκρύβεται πάντα το γεγονός ότι τα μέλη αυτών των παρασιτικών επιτροπών αμείβονται με παχυλούς μισθούς και πλουτίζουν, εκμεταλλευόμενοι τον ανθρώπινο πόνο.

ΜΑΡΤΥΡΙΑ ΜΙΑΣ ΦΙΛΙΠΠΙΝΕΖΑΣ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΗΣ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Είμαι μια από τις χιλιάδες των Φιλιππινέζων που εργάζονται στην Ελλάδα. Δυστυχώς είμαι μια απ' αυτούς που τους κακομεταχειρίζονται. Ήρθα εδώ με χαρτιά «ναύτη», μέσω ενός γραφείου (πρακτορείου), που ανήκει στους ανθρώπους αυτούς που βγάζουν παράνομα τα χαρτιά, και για τους οποίους εργαζόμουν. Το έσκασα απ' αυτούς, γιατί ήδη καταπιεζόμουν σωματικά και πνευματικά. Θ' απαριθμήσω στις επόμενες γραμμές τα κυριότερα προβλήματα, που αντιμετώπισα μ' αυτήν την οικογένεια, και ελπίζω αυτό θα σας βοηθήσει.

1. ΑΠΕΙΛΕΣ. Αυτό είναι το πρώτο και κυριώτερο. Μ' αυτό εννοώ την απειλή, ότι θα σταλώ πίσω στην χώρα μου εξαιτίας και του παραμικρού λάθους. Για παράδειγμα, ότι δέχτην έφυγα από το σπίτι χωρίς ή γύρισα σ' αυτό αργά (10 μ.μ.) μέρα την οποία έχω ρεπό. Επειδή ξέρουν πως χρειάζομαι την δουλειά και τα χρήματα τόσο πολύ, το χρησιμοποιούν σαν απειλή για να με φοβίσουν. Το αποτέλεσμα αυτών των απειλών πάνω μου τον τελευταίο καιρό -πριν τους εγκαταλείψω- ήταν ότι ήδη έτρεμα από φόβο, γιατί πάντοτε φοβόμουν ότι έκανα λάθη, όλο αυτό το διάστημα, και πάντοτε μα πάντοτε σκεφτόμουν πως έκανα εκείνο ή το άλλο λάθος. Είχα χάσει την αυτοπεποίθησή μου εξ αιτίας αυτής της περιπέτειας (εμπειρίας).

2. ΣΕΞΟΥΑΛΙΚΕΣ ΠΑΡΕΝΟΧΑΗΣΕΙΣ. Ο άντρας προσπάθησε τόσες πολλές φορές να με αναγκάσει σε σεξουαλικές σχέσεις μαζί του. Παράδειγμα: Με το να έρχεται στο δωμάτιό μου αργά το βράδυ (εγώ δεν έχω κλειδί). Αναπήδησα, μια φορά, όταν ένοιωσα κάποιον ν' ακουμπά τα πόδια μου, αλλά απέτυχε, επειδή πάντοτε έχω ένα κυνηγετικό μαχαίρι πρόχειρο κάτω από το μαξιλάρι μου, σε περίπτωση που μου ορμήσει. Δεν μπορώ να το πω στη γυναίκα του, γιατί δεν έχω καμιά απόδειξη, και εξάλλου δεν θα με πίστευε. Θα ήταν ένα μεγάλο σκάνδαλο και από την άλλη είμαι σίγουρη πως θα στελνόμουν πίσω στη χώρα μου. Δεν μπορώ να τα καταφέρω γιατί χρειάζομαι την δουλειά και τα χρήματα.

3. ΕΛΛΕΙΨΗ ΣΕΒΑΣΜΟΥ - ΕΛΛΕΙΨΗ ΕΥΑΙΣΘΗΣΙΑΣ. Οι περισσότεροι από τους φίλους μου δοκιμάζουν παρόμοιες καταστάσεις. Οι εργοδότες μας φωνάζουν και μερικές φορές πετάνε και πράγματα στα κεφάλια μας, αν κάνουμε κανένα λάθος, ακόμα και μπροστά σε καλεσμένους ή φίλους. Μπορούν να μας φωνάζουν, αλλά όχι και μπροστά σε άλλους ανθρώπους, ούτε να μας πετάνε οτιδήποτε. Είμαστε Άνθρωποι αλλά αυτό δεν το θυμάται κανείς απ' αυτούς. Κι εμείς νιώθουμε ότι ντροπιαζόμαστε, κι εμείς μπορούμε να πληγωθούμε.

4. ΜΕΤΑΧΕΙΡΙΣΗ ΣΚΛΑΒΟΥ. Οι ώρες ξεκούρασης ισχύουν μόνο για τους πρώτους μήνες. Τον τελευταίο καιρό η «κυρία» δεν θέλει να σταματά καθόλου την δουλειά μέχρις ότου αυτή αποσυρθεί. Κι επίσης, τελευταία, οι ώρες ξεκούρασης σημαίνουν το να σιδερώνω ρούχα, να καθαρίζω ασημικά, να πλένω τον σκύλο... να, να... Επίσης δεν παίρνω ένα ρεπό κανονικό. Αν μου πει να μείνω στο σπίτι την ημέρα που έχω άδεια, δεν μπορώ να πάω έξω. (Σημείωσε ότι βέβαια δεν την πληρώνομαι).

5. ΕΛΛΕΙΨΗ ΕΜΠΙΣΤΟΣΥΝΗΣ. Η γυναίκα πάντοτε μετράει τα πηρούνια, τα κουτάλια και τα ποτήρια για να ελέγχει αν κάτι λείπει. Επίσης συνηθίζει να μετράει τις ώρες μου που εργάζομαι. Για παράδειγμα: Πηγαίνει στο γραφείο για 5 ώρες. Όταν έρχεται σπίτι, αυτή απαριθμεί τι έπρεπε να είχα κάνει αυτές τις 5 ώρες που αυτή έλειπε. Αν σκεφτεί πως δεν έχω κάνει αρκετά, θα με ρωτήσει τι έκανα όσο αυτή έλειπε.

Θέλω να πω αν πρέπει να είναι έτσι τα πράγματα για κάποιον, ποιός θέλει τέτοιου είδους ζωή;
(Από καταγγελία που άφησε μια Φιλιππινέζα στο Ελληνικό τμήμα του SOS RACISME).

ΣΥΜΒΟΛΑΙΑ ΜΕ ΤΗ ΣΦΡΑΓΙΔΑ ΤΗΣ ΦΙΛΙΠΠΙΝΕΖΙΚΗΣ ΠΡΕΣΒΕΙΑΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΥ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

Με την επίσκεψη του Αντιπροέδρου του Αγροτικού Κινήματος των Φιλιππίνων (ΚΜΡ) Felicisimo Patayan, «KA MEMONG» θέσαμε υπ' όψη του Προέδρου του Εργατικού Κέντρου Αθήνας (ΕΚΑ) κυρίου ΠΛΟΥΜΠΗ και του Αντιπροέδρου της ΓΣΕΕ Γ.ΠΑΠΑΜΙΧΑΗΛ τα εξής προβλήματα που αντιμετωπίζουν οι Φιλιππινέζες/οι που εργάζονται στην Ελλάδα: και είναι κυρίως τα συμβόλαια τα οποία τα υπογράφουν η πρεσβεία, το υπουργείο εργασίας, ο εργοδότης και ο εργαζόμενος.

- Το συμβόλαιο που μπορεί ν' αναναιωθεί με όριο μέχρι 5 χρόνια (υπάρχουν συμβόλαια που αναναιώνονται εδώ και 10,15 ακόμη και 20 χρόνια, σπάνια βέβαια αλλά υπάρχουν) γιατί υπάρχει η εγκύκλιος που βγήκε επί ΠΑΣΟΚ που αναφέρει ότι το ανώτερο επιτρεπτό όριο που καθορίζει την παραμονή και απασχόληση ξένων στη χώρα μας είναι 5 χρόνια, ιδίως εκείνων που προέρχονται από Αφρικανοασιατικές χώρες και εργάζονται ως οικιακοί βοηθοί και νοσοκόμοι.» Η τυχόν παραμονή τους πέραν του ορίου των 5 χρόνων δημιουργεί αρνητικές επιπτώσεις στην απασχόληση των Ελλήνων μισθωτών και στην εξυπηρέτηση σ' αρκετές περιπτώσεις και αυτών των εργοδοτών που αντιμετωπίζουν πολλά εργασιακά προβλήματα» (απόσπασμα από την εγκύκλιο).

- Το συμβόλαιο αυτό που υπογράφεται από τον εργοδότη και τον εργαζόμενο (άσχετα αν τηρείται ή όχι, γιατί τις περισσότερες φορές παραβιάζεται από τον εργοδότη και σπανιότατα, σχεδόν ποτέ, δεν καταγγέλεται από τον εργαζόμενο) δεν πρέπει να καθορίζει ένα σταθερό μισθό, αλλά ένα μισθό που μπορεί να αλλάζει ανάλογα με τον πληθωρισμό, όπως συμβαίνει με τον Έλληνα εργαζόμενο. Ο μισθός των Φιλιππινέζων μεταναστών κάθε χρόνο δεν πρέπει να είναι κατώτερος από το βασικό μισθό του Έλληνα εργαζόμενου που καθορίζεται από το Υπουργείο Εργασίας. Ο βασικός μισθός σήμερα του εργαζόμενου είναι 60.000 δρχ. Εντούτοις οι καθοριζόμενοι μισθοί σε πολλά συμβόλαια μεταξύ εργαζομένων και εργοδοτών αρχίζουν από 40.000 δρχ. και φθάνουν τα \$400 (65.000 δρχ.).

- Ο χρόνος του συμβολαίου να μην είναι δεσμευτικός για έναν εργαζόμενο, όσον αφορά την παραμονή του στην υπηρεσία ενός εργοδότη. Οι Φιλιππινέζοι εργαζόμενοι πρέπει να 'χουν τη δυνατότητα ν' αλλάζουν εργοδότη (εργασία), χωρίς να χάνουν την άδεια παραμονής τους στην Ελλάδα. Με τον ερχομό τους στην Ελλάδα ο εργοδότης, συνήθως με το πρόσχημα της «ασφάλειας» τους κρατάει το διαβατήριό. Σε περίπτωση που ο εργαζόμενος θέλει να φύγει για κάποιους λόγους, ή ο εργοδότης σπάσει το συμβόλαιο, καταγγέλεται η σύμβαση και το κέντρο Αλλοδαπών κινείται προς απέλαση του αλλοδαπού, αφού ο εργοδότης τους καταθέσει το διαβατήριό, οπότε ή απελαύνεται ή κατορθώνει και περνάει στην παρανομία, όπου είναι και η συντριπτική πλειοψηφία τους. Στην καλύτερη περίπτωση -και αυτό συμβαίνει πολύ σπάνια- κατόπιν συμφωνίας εργοδότη-εργαζόμενου, δίνεται στον εργαζόμενο χαρτί απελευθέρωσης (release paper) για να μπορέσει να φύγει και ν' απασχοληθεί σ' άλλο εργοδότη, αλλιώς ακολουθείται η διαδικασία της κράτησης στο κέντρο Αλλοδαπών και κατόπιν της απέλασής τους, χωρίς δικαίωμα να ξαναμπορούν να γυρίσουν, εκτός αν αλλάξουν εμφάνιση και όνομα.

- Τα Υπουργεία Εργασίας & Κοινωνικών Ασφαλίσεων πρέπει να πεισθούν, ώστε να εξαναγκάσουν τους Έλληνες εργοδότες να καλύπτουν την ασφάλεια των Φιλιππινέζων εργαζομένων.

- Τα Υπουργεία Εργασίας και Οικονομικών πρέπει να πεισθούν, ώστε να επιτραπεί στους Φιλιππινέζους εργαζόμενους να εξάγουν νόμιμα και χωρίς δυσκολίες το μισθό τους στις οικογένειές τους (όπως αυτό συμβαίνει με διάφορες χώρες π.χ. Αίγυπτος). Δηλαδή να γίνει μια διακρατική συμφωνία ΕΛΛΑΔΑΣ-ΦΙΛΙΠΠΙΝΩΝ που να ρυθμίζει αυτό το ζήτημα, μαζί με το ζήτημα της μεταφοράς των κοινωνικών ασφαλίσεων. Προς το παρόν, η μεταφορά του μισθού ανατίθεται, και είναι όρος στο συμβόλαιο, στον ίδιο τον εργοδότη, που έχει συνήθως τις απαραίτητες άκρες. Όμως για τους εργοδότες που είναι μικρομεσαίοι και δεν διαθέτουν τις απαραίτητες άκρες, ή δεν θέλουν να υποχρεωθούν τί γίνεται; Πρόσφατα, ιδρύθηκε και εδρεύει στο Πειραιά η Υπερπόντια Υπηρεσία για τους Φιλιππινέζους εργαζόμενους (OWWA), που διοικητικά ανήκει στο Υπουργείο Εργασίας των Φιλιππίνων αλλά έχει ανεξάρτητη διεύθυνση. Το γραφείο αυτό λειτουργεί σαν ένα κανονικό πρακτορείο, που σκοπό έχει να μεταφέρει τις αποταμιεύσεις

και τους μισθούς των μεταναστών στις οικογένειές τους, πίσω στις Φιλιππίνες, μέσω όμως της Κρατικής Τράπεζας των Φιλιππίνων που κρατάει ένα αναλογούντα φόρο, ο οποίος σχετίζεται με το ύψος του κατατιθέμενου ποσού. Πριν γίνει αυτό το γραφείο, το ρόλο του μεσολαβητή τον είχε αναλάβει εξ' ολοκλήρου η Φιλιππινέζικη πρεσβεία (που έχει συμπληρώσει δυο χρόνια ζωής εδώ στην Ελλάδα). Τον φόρο αυτό το Φιλιππινέζικο κράτος τον δικιολογεί λέγοντας ότι τον χρησιμοποιεί για την εξόφληση των τοκοχρεωλύσιων του εξωτερικού χρέους, εφόσον το συνάλλαγμα αυτό χρησιμοποιείται αποκλειστικά από την Κρατική Τράπεζα των Φιλιππίνων και το ίδιο το κράτος.

Με την απευθείας συμφωνία ΕΛΛΑΔΑΣ-ΦΙΛΙΠΠΙΝΩΝ μπαίνει στην άκρη αυτό το πρακτορείο (γραφείο) και ο εργαζόμενος επιλέγει μόνος του την τράπεζα στην οποία θα στείλει το ποσό, χωρίς να είναι υποχρεωμένος να το καταθέτει και χωρίς το κράτος να το διακινεί, όπως αυτό θέλει.

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΝΟΜΑΡΧΙΑ ΑΤΤΙΚΗΣ
ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

ΤΑΧ. Δ/ΣΗ : ΒΟΥΛΓΑΡΗ 2

Πληροφορίες : Π. Συγγρού

Τηλέφωνο : 5747860

Αθήνα 19

Αριθ. Πρωτ.

Βαθμός προτεραιότητας

ΠΡΟΣ :

ΘΕΜΑ : Μετάκληση αλλοδαπού

Σε απάντηση της από 29-8-90 αίτησής σας, σας πληροφορούμε ότι εγκρίνουμε την μετάκληση του πιο πάνω αλλοδαπού, που πρέπει να εφοδιασθεί με άδεια εργασίας διάρκειας ... (12) ... μηνών από την ημέρα που θα έρθει στην Ελλάδα.

Γπόδειγμα Δ

 ΑΚΡΙΒΕΣ
 Α.Τ.Ρ.Α.Φ.Φ.

Με εντολή Νομάρχη
 Ο Διευθυντής
 Β.δ. Καίτη

Φ/1039/88

ΑΦΡΑΣΗ TRADUCTION OFFICIELLE OFFICIAL TRANSLATION

No. I30272

HELLENIC REPUBLIC
PREFECTURE OF ATTIKI
MANAGEMENT OF LABOUR
2 VOULGARI STR.
INGO : P. SOERONA
TEL.: 5247.860

Athens, 2-II-1990
Ref.No.: II080

TO : Mr. [REDACTED]

SUBJECT : Calling in of the alien of Philippines citizenship [REDACTED]

In answer to your dated 29-8-90 application, we inform you that we have approved of the calling in of the aforesaid alien who must provide herself with a twelve (12) month duration working permit as from the day of her arrival in Greece.

TRUE COPY
(Seal) Signature

BY PREFECT'S MANDATE
THE DIRECTOR
VAS. KOUKLIS

True translation of the attached Greek true copy.

The translator
Vassilios A. Economides
Athens, the 12-II-1990

REPUBLIQUE HELLENIQUE
MINISTRE DES AFFAIRES ETRANGERES

Vu pour légalisation de la signature du chef
du Traduction au Ministère des Affaires
Etrangères
14 NOV. 1990
PAR DÉCISION DU MINISTRE
LE DIRECTEUR

D. CRESTAS
SECRETARIE

εταφραστικό Γραφείο Υπουργείου Εξωτερικών, Αθήνα.
Bureau des Traductions du Ministère des Affaires Etrangères
la République Hellénique, Athènes.

HELLENIC REPUBLIC MINISTRY OF FOREIGN AFFAIRS
TRANSLATION OFFICE - ATHENS

Pasaport ng Pilipinas

Embassy of the Philippines

Athens, Greece

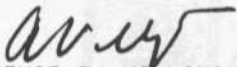
TO ALL WHOM THESE PRESENTS SHALL COME, GREETINGS:

I, ANTONIO P. VILLAMAYOR, Consul General of the Embassy of the Philippines, do hereby certify that Jesus B. Varela, whose name appears signed in the attached documents was, at the time of signing, the Labor representative of the Department of Labor and Employment, duly appointed and qualified to sign documents, and that his acts with faith and credit may be given to his acts.

For the contents of the annexed documents, the Embassy assumes full responsibility.

FURTHER CERTIFY, That I am familiar with his handwriting and verily believe that the signature and seal affixed to said documents are genuine.

IN WITNESS HEREOF, I have hereunto set my hand at the City of Athens, Greece, this 21st th of Nov, 1940.

ANTONIO P. VILLAMAYOR
Consul General

Doc. No. 2072
Book No. J
Page: 44
Authentication fee: 3.00
Receipt No. 831998
Verification fee: 1.00
Receipt No. 833789

ec3/90

CONTRACT OF EMPLOYMENT

CONTRACT OF EMPLOYMENT is entered into this 16-11-1990

AND BETWEEN:

[REDACTED] of legal age, Greek citizen, residing at [REDACTED] Greece (tel. no. [REDACTED]) (hereinafter the "Site of Employment"), holder of I.D. Card/Passport No. [REDACTED] (hereinafter known as the "Employer"); and

B. [REDACTED], single/married/widow(er), of legal age, Filipino citizen, resident of [REDACTED], Philippines (hereinafter the "Point of Origin"), holder of Philippine Passport No. [REDACTED] (hereinafter known as the "Employee").

BY WHICH IT IS AGREED, as follows:

1. BASIC TERMS

- A. Employee's Classification : NURSING AID
- B. Basic Monthly Pay : US\$ 400 - (net)
- C. Regular Working Hours : 8 hours/day - 40 hours/week
- D. Overtime Pay
 - a. Regular Working Days : 150% of the basic hourly rate
 - b. Weekend or Holidays : 200% of the basic hourly rate
- E. Paid Vacation Leave : 15 days (or the money value if unused)
- F. Paid Sick Leave : 15 days
- G. Special Benefits : One month Christmas Bonus and one month equivalent of Easter and Summer Bonuses

2. DURATION OF THE CONTRACT

- 2.01 The Employee shall be employed by the Employer for a period of one (1) year which shall start from Employee's departure from the Point of Origin to the Site of Employment.
- 2.02 The Contract is renewable (for such further period not exceeding one (1) year) at the option of both parties, provided that, before any such further period commences, the Employee is granted her Vacation Leave as provided under Clause 1 (E) hereof, or, at the option of the Employee, the aforementioned Vacation Leave entitled to her shall be applied upon the termination of the Contract as accumulated earned Vacation Leave.
- 2.03 Should the Employee be unavoidably delayed in Greece after the termination of her employment or expiry of her Contract, the Employee shall continue to receive her wages and all the benefits entitled thereto should the Employer use her services until the day of which she leaves Greece.

3. DUTIES OF THE EMPLOYEE

- 3.01 The Employee undertakes to work diligently and faithfully, as her position requires, for the term of her engagement as set out in Clause 1 of this Contract.
- 3.02 The Employee shall perform the normal duties for which she has been engaged under Clause 3.01 of this Contract. She shall reside and work at the Site of Employment as directed by the Employer.

4. DUTIES OF THE EMPLOYER

- 4.01 The Employer shall provide the Employee with free transportation and meal allowance from the Point of Origin to the Site of Employment where the contract is to be performed and on the expiry or, subject to the provisions of Clause 7 hereof, termination of the contract, free return transportation and meal allowance from the Site of Employment to the Point of Origin.

OFFICE OF PHILIPPINE LABOR ATTACHE

JESUS P. PELA LABOR ATTACHE

VERIFIED DATE 20-11-90

DOCUMENTS FOUND TO BE IN ORDER

OFFICE OF THE LABOR ATTACHE

The Employer shall, within ten (10) days of the arrival of the Employee in Greece, take all practicable steps towards getting the Employee registered with the nearest Philippine Embassy in Greece.

The Employer shall pay all other expenses to be incurred by the Employee as to the US\$150 Welfare Fund, medical exams and other fees connected with the employment of the Employee.

- 4.04 The Employer shall provide the Employee with free furnished accommodation with light and water supply and free laundry service and basic meals or, in lieu of the aforesaid, a meal allowance of at least US\$100.00 per month. Also, the Employer shall provide the Employee with summer and winter working clothes.
- 4.05 The Employer shall treat the Employee in a just and human manner.

5. WAGES AND REMITTANCE

5.01 The Employee shall receive a salary of US\$ 400- (FOUR HUNDRED DOLLARS) U.S.Dollars) (hereinafter the "Wages") per month as provided under Clause 1.B of this Contract.

5.02 The Wages shall be paid by the Employer to the Employee on the last working day of each calendar month.

5.03 The Employer is obliged to issue a receipt every pay day and should keep a copy duly signed by the Employee. The Employer is held accountable should he cannot produce copies of receipts of payment of wages to the Employee if Wages are contested.

5.04 Subject to the laws of Greece, the Employer shall assist the Employee in the regular remittance of at least fifty percent (50%) of her monthly basic wages to her designated beneficiaries in the Philippines through the normal banking channels.

6. MEDICAL AND DENTAL SERVICES AND EMPLOYEE'S DEATH

6.01 In the event of the Employee suffering personal injury by accident or occupational disease arising out of and in the course of employment, the Employer shall defray the expenses necessarily incurred by the Employee on account of medical treatment including maintenance in hospital, while the Employee is incapacitated.

6.02 When the Employee is ill or suffers from an accident not attributed to her employment but due to a reasonable and/or an unavoidable circumstance, the Employer shall provide free medical attention to the Employee while she is incapacitated.

6.03 In the event of a medical practitioner certifying that in his opinion the Employee is unfit for further services to the Employer, the Employer shall immediately take steps to repatriate the Employee and provide free return passage for the Employee to the Point of Origin.

6.04 Notwithstanding all the aforementioned, the Employer shall grant the Sick Leave and compensation the Employee is entitled hereto as provided in Clause 1.F of this Contract.

6.05 In the event of the death of the Employee during the period of the employment, the Employer shall bear the expenses for the repatriation of the remains and personal property of the deceased to the Point of Origin.

7. TERMINATION OF THE CONTRACT

7.01 In the event of either party wishing to terminate this Contract prior to the expiry of the Contract, the initiating party shall give to the other party, one month written notice or one month separation wages or forfeiture of wages (as the case may be) in lieu of notice.

DATE 20-11-90

OFFICE OF THE LABOR ATTACHE

DOCUMENTS FOUND
TO BE IN ORDER

Notwithstanding the provisions of Clause 7.01, the Employer may terminate the Contract without notice or payment in lieu of notice, if the Employee, in relation to the employment:

- a. wilfully disobeys a lawful and reasonable order or commits misconduct, such disobedient or misconduct being inconsistent with the due and faithful discharge of her duties as stipulated in Clause 3 of this Contract;
 - b. Is proven guilty by appropriate authorities of fraud or dishonesty; or
 - c. Is habitually neglectful of her duties.
- B. In addition to the aforementioned grounds for termination of the Contract, the Employer may terminate the Contract without notice or payment in lieu of notice on grounds of mental or body infirmity and/or habitual drunkenness, sedition or rebellion or gross violation of the laws of the Host Country.

Such aforementioned offenses should be reported to the Philippine Embassy office of the Labor Attache prior any action.

Notwithstanding the provisions of Clause 7.01, the Employee may terminate the Contract without notice or forfeiture of wages in lieu of notice on grounds of serious insult, inhuman and unbearable treatment, violation of the Contract and any other ground on which she would be entitled to terminate the Contract without notice at common law. Should such aforementioned grounds occurred, the Employee should notify the Philippine Embassy office of the Labor Attache prior any action.

In case of termination of the Contract under the above-enumerated causes, the Employer shall be responsible for the costs of the Employee's return passage supplemented by a travelling allowance, as stated in Clause 4.01, to the Point of Origin.

OTHER PROVISIONS

DATE 20-11-90

The Employer shall execute a legal declaration form under Greek Law 1599, reiterating compliance of the terms and conditions of this Contract; and the Employer shall not keep the passport and permits of the Employee. In addition, the Employer shall not keep any personal property of the Employee for safekeeping or as security without the Employee's written consent.

The Employer shall issue a letter of recommendation upon termination of this Contract to the Employee, copy furnished the Philippine Embassy office of the Labor Attache in Greece.

Any variation or addition to the terms of this Contract during its duration shall be made only with the consent of the Philippine Embassy office of the Labor Attache in Greece.

Should any provision of this Contract is contested, the English Version of this Contract shall prevail.

WITNESS WHEREOF, the said parties to those presents have hereunto set their hands the 20th day of November 1990.

EMPLOYER

THE EMPLOYEE

EMPLOYEE'S NAME AND ADDRESS

[Redacted employee name and address]

ADMITTED TO EMPLOYMENT

3

Μια σειρά από οργανώσεις ξένων σπουδαστών, εργαζομένων και προσφύγων που ζουν στην χώρα μας, σε δηλώσεις των υπουργών Εμπορίου και ΠΕΧΩΔΕ, όσον αφορά το μελλοντικό καθεστώς που θα ισχύει για τα ενοίκια των κατοικιών, απάντησαν με την παρακάτω έκκληση:

ΕΚΚΛΗΣΗ

Με πρόσφατες δηλώσεις του ο Υπουργός Εμπορίου επανέφερε, για δεύτερη φορά μέσα στους τελευταίους έξι μήνες, την πρόταση για την απελευθέρωση των μισθώσεων από τον έλεγχο και την προστασία, προκειμένου για τους αλλοδαπούς ενοικιαστές.

Οι παρακάτω οργανώσεις ξένων σπουδαστών, εργαζομένων και προσφύγων που ζουν στην Ελλάδα σήμερα, απευθύνουμε > έκκληση < στη δημοκρατική ευαισθησία των πολιτών και στην υπευθυνότητα των αρχών αυτής της χώρας για να αποτραπεί η υιοθέτηση μιας τέτοιας νομοθετικής διάταξης.

Αποτελώντας κατά τεκμήριο μια από τις ασθενέστερες κοινωνικά και οικονομικά ομάδες, οι αλλοδαποί πληττόμαστε καθημερινά από το καθεστώς των εις βάρος μας διακρίσεων και γινόμαστε αντικείμενο ελμετάλλευσης σε πολλαπλά επίπεδα με τρόπους και πρακτικές που είναι γνωστές στην πλειονότητά τους.

Είναι άδικο να καλούμαστε εμείς τώρα για μία ακόμη φορά να πληρώσουμε το τίμημα των αδιεξόδων των διάφορων κοινωνικών και πολιτικών προβλημάτων και να ριχνόμαστε εμείς βορά των κερδοσκόπων της στέγης και των παλιών και επιδόξων νέων εκμεταλλευτών μας.

Η συντριπτική πλειοψηφία των αλλοδαπών που ζουν σήμερα στην Ελλάδα δεν είναι Σαουδάραβες Κροίσοι αλλά φτωχοί φοιτητές, πρόσφυγες και μετανάστες, για τους οποίους ήδη σήμερα το πρόβλημα της εξεύρεσης στέγης έχει πάρει διαστάσεις τραγικές και είναι γνωστές οι συνθήκες κάτω από τις οποίες το λύνουνε.

Κάτω από αυτές τις συνθήκες θα περιμέναμε μάλλον να επιδείξει η Πολιτεία περισσότερο ενδιαφέρον και ευαισθησία για τα προβλήματά μας και όχι να απελευθερώνει ακόμη περισσότερο τους όρους εκμετάλλευσης και περιθωριοποίησής μας, με ρυθμίσεις σαν αυτές που εξήγγειλε ο Υπουργός Εμπορίου.

Διακρίσεις του νόμου σαν αυτές πλήττουν την οικουμενική αρχή της ισότητας και τροφοδοτούν την φυλετική δυσανεξία και τον κοινωνικό ρατσισμό, που απειλούν την κοινωνική ειρήνη και βάζουν σε κρίση τις βάσεις μιας δημοκρατικής κοινωνίας.

Η Ελληνική κοινωνία μεγάλωσε... Πέρασε η εποχή που έστελνε τα παιδιά της εργάτες σε ξένες χώρες... Αμερική, Καναδά, Αυστραλία, Γερμανία... Πόσοι εργάτες από αυτούς που μετανάστευσαν εκεί γύρισαν πίσω; Πόσοι από αυτούς πραγματοποίησαν τα όνειρά τους...

Η Ελληνική κοινωνία μεγάλωσε, γι' αυτό σήμερα φέρνει εργάτες από άλλες χώρες για να καταλήξουν στην παραγωγή της, αφού τα «αγαθά» που παράγουν τα Ελληνικά εργατικά χέρια δεν επαρκούν: Οι μικρομεσαία, η μεσαία και η εργατική τάξη στην Ελλάδα κατάντησαν καταναλωτές, η εργατική δύναμη πρέπει να μεγαλώσει για να καλύψει τις «ανάγκες» τους.

Τα Ελληνικά εργατικά προβλήματα δεν λύθηκαν. Τα δικαιώματα του Έλληνα εργάτη δεν αναγνωρίστηκαν, τα αιτήματά του δεν δικαιώθηκαν και όλες του οι διεκδικήσεις ... πνίγηκαν μέσα στις ενστικτώδεις επιθυμίες του. Ο Έλληνας εργάτης αποχαυνώθηκε μέσα στο όργιο της καταπόνησης «αγαθών» που ενώ δεν του χρειάζονται τα θεωρεί «απαραίτητα». Μ' αυτά καθυσάχασε όποιες ανησυχίες υπέθαλπε η προσωπικότητά του και ευνοούχισε κάθε ανθρώπινη αξία του.

Αλλά το πρόβλημα δεν μένει πάντα πρόβλημα... Το ίδιο αυτό το πρόβλημα περνάει σε άλλη φάση και οδηγεί σε προτάσεις, αφού πρώτα εντοπιστούν τα κύρια χαρακτηριστικά του. Το πρόβλημα αυτό μπορεί να ευαισθητοποιήσει τις συνειδήσεις των ανθρώπων που ζουν κάτω από τις ίδιες συνθήκες, αν βέβαια το θέλουν.

Θέμα μου σ' αυτό το σημείωμα είναι ο ξένος εργάτης καί, πριν πεταχτεί κάποιος να ρωτήσει τι σχέση μπορεί να έχω εγώ, σαν Έλληνας, με τους ξένους εργάτες, και με ξαφνιάσει με την ερώτησή του, και με την σειρά μου τον ξαφνιάσω και εγώ με την απάντησή μου λέω:

Το να είσαι παντού και πάντα άνθρωπος -ξέχωρα από τάξεις και αξιώματα- δεν εξαρτάται απο ποιά γλώσσα μιλάς, ούτε από την θρησκεία σου, ούτε σε πιο τόπο έχεις γεννηθεί... Ένας άνθρωπος που βλέπει μακριά δεν βλέπει σύνορα καί, ακόμα και αν υπάρχουν, τα ξεπερνάει... Ο άνθρωπος που βλέπει μακριά, δεν βλέπει μόνο με τα μάτια αλλά και με το μυαλό και με την συνειδήσή του... Όλοι οι εργάτες, ξέχωρα από το χρώμα, την γλώσσα και τον τόπο που γεννήθηκαν, προσπαθούν να ζήσουν δουλεύοντας -χωρίς να έχει σημασία σε ποιά χώρα εργάζονται- και ο σκοπός είναι πάντα ίδιος: Εργάζονται για να ζήσουν και για να βελτιώσουν, κατά το δυνατόν, τον τρόπο ζωής τους.

Εδώ, όμως, θα βάλω μια παρένθεση για να μπω σ' ένα άλλο θέμα που θα δώσει και το φινάλε στο κείμενό μου. Υπάρχουν και εδώ δύο όψεις, όπως σ' όλα τα πράγματα: Είναι ο εργάτης που εργάζεται για να ζήσει και ο εργάτης που ζει για να δουλεύει... Ο πρώτος με τον κόπο της δουλειάς του προσπαθεί να εξασφαλίσει τα αναγκαία για την ζωή του, ο δεύτερος δουλεύει μεν για να καλύψει τις ανάγκες της ζωής του αλλά έχει στον νου και έναν άλλο, καθόλου αθώο, σκοπό: Να γίνει πλούσιος. Αυτή είναι μια συγκεκριμένη άποψη, από την οποία διακατέχονται πολλοί εργάτες, με συνέπεια να ζουν κάτω από την πίεση των αφεντικών τους, μέσα στην ταπείνωση, στην εξαθλίωση και την μιζέρια, για να αποκτήσουν περισσότερα από όσα έχουν. Εγώ δεν μπορώ να πω τίποτα κακό για παραδείγματα εργατών σαν τον πρώτο... Δηλαδή, παραδείγματα ανθρώπων που μετανάστευσαν σ' άλλες χώρες, πιο ανεπτυγμένες από τη δική τους, για να κερδίζουν περισσότερα χρήματα. Έχω, όμως, την υποχρέωση, σε γενικές γραμμές, να αναφέρω ότι εργάτες σαν τον δεύτερο, είτε εργάζονται στον τόπο που γεννήθηκαν, είτε εργάζονται σαν μετανάστες σ' άλλες χώρες, είναι δούλοι των αφεντικών, σκλάβοι του κεφαλαίου και μοχθηροί ζητιάνοι για μερικά χιλιάδικα παραπάνω. Και με τέτοιους εργάτες, εκείνο το σύνθημα, που με τόση λαχτάρα όλοι οι εργάτες περιμένουν να πραγματοποιηθεί: «ΝΑ ΠΑΡΟΥΜΕ ΤΗΝ ΖΩΗ ΜΑΣ ΣΤΑ ΧΕΡΙΑ ΜΑΣ», δεν θα πραγματοποιηθεί ποτέ... Όσο θα υπάρχουν εργάτες που θα ξεπουλάνε τη δύναμη τη κορμιού τους στα αφεντικά...

- Ο Μανόλο -

ΛΙΓΑ ΓΙΑ ΤΟΝ ΡΑΤΣΙΣΜΟ ΤΟΥ ΣΥΝΔΙΚΑΛΙΣΤΙΚΟΥ ΚΙΝΗΜΑΤΟΣ

Η ύπαρξη αλλοδαπών εργατών στην Ελλάδα είναι πια μια πραγματικότητα. Οι επίσημες στατιστικές τους υπολογίζουν σε μερικές δεκάδες χιλιάδες, κι αυτό γίνεται γιατί, μόνο μερικές δεκάδες χιλιάδες από αυτούς, διαθέτουν άδεια εργασίας, ενώ οι ανεπίσημες στατιστικές τους υπολογίζουν σε αρκετές εκατοντάδες χιλιάδες. Όμως, ούτε οι αλλοδαποί που εργάζονται νόμιμα στην Ελλάδα δεν έχουν τα δικαιώματα και τα προνόμια των Ελλήνων εργατών, ούτε, βέβαια, οι αλλοδαποί που εργάζονται παράνομα. Οι τελευταίοι αντιμετωπίζουν καθημερινά εξαιρετικά απάνθρωπες συνθήκες εργασίας, κάτι το οποίο κανείς δεν αμφισβητεί. Άλλωστε, γι αυτές γράφουν συχνά οι εφημερίδες και τα περιοδικά.

Αυτό το σημείωμα δεν αποσκοπεί στο να ενημερώσει σχετικά με τον αριθμό των αλλοδαπών εργατών, ούτε για τις συνθήκες διαβίωσης και εργασίας τους. Γι' αυτά μπορεί κανείς να ενημερωθεί καλύτερα από τις εφημερίδες ή από τα πανεπιστημιακά συγγράμματα. Αποσκοπεί στο να πει κάποια πράγματα, που όλοι ξέρουν, αλλά ποτέ δεν μιλάνε γι' αυτά, εφαρμόζοντας την αρχαία παραίτηση «τα εν οίκω μη εν δήμω». Και αυτό συμβαίνει γιατί για την αντιμετώπιση που γνωρίζουν οι αλλοδαποί εργάτες από πλευράς Ελληνικής κοινωνίας, ευθύνεται η μεγάλη πλειοψηφία της Ελληνικής κοινωνίας. Και η αντιμετώπιση αυτή είναι από κάθε άποψη ρατσιστική. Βέβαια, το να σχολιάζουμε γενικά και αόριστα τον ρατσισμό της Ελληνικής κοινωνίας, μπορεί να είναι χρήσιμο από πληροφοριακή άποψη, όμως δεν είναι αποτελεσματικό. Όμως το να επιχειρηματολογήσουμε πάνω στον ρατσισμό του Ελληνικού

συνδικαλιστικού κινήματος είναι και χρήσιμο και εν δυνάμει αποτελεσματικό. Και αυτό επειδή, είτε το θέλουμε, είτε όχι, οι λίγοι αυτοί που, μολονότι Έλληνες, δεν είναι ρατσιστές, είναι άτομα που ανήκουν ή ακολουθούν αριστερίστικες ή αναρχικές ομάδες. Και, δυστυχώς, αυτά τα άτομα αναλώνονται σε συνδικαλιστικές δραστηριότητες, χωρίς να αντιλαμβάνονται ότι ρίχνουν νερό στον «πίθο των Δαναΐδων». Αν αυτά τα άτομα καταφέρουν να απεγκλωβιστούν από ξεπερασμένες μεθόδους ερμηνείας της κοινωνικής πραγματικότητας, και από την ανάλογη πολιτική συμπεριφορά, στην οποία αυτές οι μέθοδοι οδηγούν, θα μπορέσουν συνακόλουθα να ενδιαφερθούν περισσότερο για την τύχη των αλλοδαπών εργατών στην Ελλάδα και ίσως κάνουν κάτι για να αλλάξει αυτή η κατάσταση. Πρώτα απ' όλα πρέπει να υπενθυμίσουμε κάτι που άλλοι ξεχνούν γιατί τους συμφέρει και άλλοι ξεχνούν γιατί θεωρούν πολύ κουραστικό να βασανίζουν την μνήμη τους με κάτι που έχει εξωστρακιστεί από τις σύγχρονες πολιτικές «αναλύσεις» των κομμάτων, των συνδικαλιστικών οργανώσεων και των μέσων μαζικής ενημέρωσης. Και αυτό είναι η απλή αλήθεια ότι «οι εργάτες δεν έχουν πατρίδα». Και που οδηγεί αυτή η απλή και ξεκάθαρη αλήθεια; Χωρίς αμφιβολία, υποχρεώνει όσους ισχυρίζονται ότι αγωνίζονται ενάντια στην καταπίεση και στην εκμετάλλευση, να δουν τους αλλοδαπούς εργαζόμενους πρώτα σαν εργαζόμενους και μετά σαν αλλοδαπούς. Κάτι πρωταρχικής σημασίας που αναπόφευκτα οδηγεί στην εγκατάλειψη κάθε συνδικαλιστικού αγώνα για την υπεράσπιση των συμφερόντων των Ελλήνων και μόνο εργατών, σαν σωβινιστικού και

ρατσιστικού. Και δεν μπορεί παρά να είναι ρατσιστικός και σωβινιστικός ένας συνδικαλιστικός αγώνας από την στιγμή που γίνεται για την προώθηση των συμφερόντων κάποιας ομάδας Ελλήνων εργαζομένων, την ώρα που άλλοι εργαζόμενοι δεν εξασφαλίζουν, όχι μόνο πολιτικά και κοινωνικά δικαιώματα, αλλά ούτε καν τα στοιχειώδη ανθρώπινα δικαιώματα, και αυτό μόνο και μόνο επειδή είναι αλλοδαποί. Οι συνδικαλιστικοί αυτοί αγώνες χωρίζουν τους εργαζόμενους ανάλογα με την εθνικότητά τους και αφήνουν τα δικαιώματα όσων δεν είναι Έλληνες στην ανεξέλεγκτη αρμοδιότητα της εργοδοσίας και της αστυνομίας. Αυτό είναι καθαρός ρατσισμός, ιδιαίτερα όταν τις συνέπειες αυτής της ταξικά προδοτικής συμπεριφοράς τις υφίστανται πρώτοι οι Αφρικανοί και οι Ασιάτες. Γιατί τι άλλο είναι ο ρατσισμός εκτός από διακρίσεις σε βάρος ανθρώπων εξαιτίας της φυλής στην οποία ανήκουν; Ένας, που αρέσκεται να υποκρίνεται τον απλοϊκό, θα μπορούσε να ρωτήσει: Και τι δουλειά έχει η απεργία των οδηγών λεωφορείων, π.χ., με τον ρατσισμό; Η απάντηση είναι πολύ απλή: Η επιτυχία της απεργίας οδηγεί στην ακόμα περισσότερη αδιαφορία των οδηγών λεωφορείων για την καταπάτηση και των στοιχειωδέστερων ανθρωπίνων δικαιωμάτων των αλλοδαπών εργαζομένων στην Ελλάδα. Και σε μια κοινωνία όπου κυριαρχεί ο καταμερισμός της εργασίας, όπως συμβαίνει με την Ελληνική και με την κοινωνία κάθε Ευρωπαϊκής χώρας, όλοι ωφελούνται από την δουλειά όλων. Και για να γίνω πιο κατανοητός, σαν παράδειγμα, αναφέρω ότι από τα φρούτα, που μαζεύουν οι αλλοδαποί, που δουλεύουν κάτω από ε-

ΓΙΑ ΤΗ ΑΝΕΡΓΙΑ ΚΑΙ ΤΑ ΧΑΜΗΛΑ ΜΕΡΟΚΑΜΑΤΑ ΔΕΩ ΦΤΙΑΝΕ ΟΙ ΞΕΝΟΙ ΕΡΓΑΤΕΣ (ΘΥΜΗΘΗΤΕ ΜΟΝΟ ΠΡΟΣ ΟΙ ΕΜΗΝΕΣ ΜΕΤΑΝΑΣΤΕΣ. ΣΕ ΓΕΡΜΑΝΙΑ-ΗΠΑ ΗΤΑΝ ΟΙ "ΠΟΛΕΜΟΙ" ΚΑΙ ΟΙ "ΠΑΚΙΣΤΑΝΟΙ" ΤΟΥ 10-60).

ΓΙΑ ΤΗ ΑΝΕΡΓΙΑ ΚΑΙ ΤΑ ΧΑΜΗΛΑ ΜΕΡΟΚΑΜΑΤΑ ΦΤΙΑΝΕ ΑΥΤΟΙ ΠΟΥ ΕΚΜΕΤΑΛΛΕΥΟΝΤΑΙ ΤΗΝ ΕΡΓΑΣΙΑ ΟΛΩΝ ΚΑΙ ΤΗΝ ΑΘΛΙΟΤΗΤΑ ΤΩΝ ΜΕΤΑΝΑΣΤΩΝ: ΕΡΓΟΣΟΤΕΣ-ΑΦΕΛΩΤΙΚΑ-ΝΤΑΒΑΤΙΖΗΔΕΣ-ΚΡΑΤΟΣ.

ΑΥΤΟΙ ΣΧΕΔΙΑΖΟΥΝ ΤΗΝ ΕΞΑΘΛΙΩΣΗ.....

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΕΠΙΘΕΣΗ ΕΘΝΩΤΙΩΝ ΤΟΥ ΚΕΦΑΛΑΙΟΥ-ΤΩΡΑ!!!

(από προκήρυξη-τρόκ που βρέθηκε σε κέντρα και περιοχές που [ούν και συχνοί]ον ξένοι κλεισίστες)

ξαιρητικά άθλιες συνθήκες στα θερμοκήπια, τρώνε και οι οδηγοί λεωφορείων. Και οι τελευταίοι τα αγοράζουν τόσο πιο φτηνά, όσο χειρότερα αμοιβονται οι αλλοδαποί εργάτες που τα μαζεύουν. Δηλαδή, με λίγα λόγια, οι οδηγοί λεωφορείων έχουν κέρδος από την διατήρηση των αμοιβών των αλλοδαπών εργατών σε άθλια επίπεδα. Κατά συνέπεια, η αύξηση της οικονομικής δύναμης των οδηγών λεωφορείων εξαιτίας μιας επιτυχούς απεργίας είναι τόσο μεγαλύτερη όσο πιο άσχημα πληρώνονται οι αλλοδαποί εργάτες. Αυτό το γνωρίζουν οι οδηγοί λεωφορείων γι' αυτό και την έτσι αποκτημένη οικονομική δύναμη την χρησιμοποιούν για να στηρίξουν πολιτικά και οικονομικά κυβερνήσεις που

διατηρούν και εντείνουν την καταπίεση και την εκμετάλλευση των αλλοδαπών εργαζομένων. Ορίστε, λοιπόν, ένα πρόχειρο παράδειγμα, για το πως ένας συνδικαλιστικός αγώνας μιας μερίδας Ελλήνων εργαζομένων, οδηγεί αναγκαστικά στην προώθηση του ρατσισμού.

Από το παραπάνω παράδειγμα φαίνεται καθαρά, ότι αν εμβαθύνει κανείς λίγο στα πράγματα, θα δει ότι οι συνδικαλιστικοί αγώνες των Ελλήνων εργαζομένων όχι μόνο προωθούν τις ρατσιστικές διακρίσεις, αλλά και αναπόφευκτα επιτείνουν την εκμετάλλευση των αλλοδαπών. Και αυτό είναι πολύ φυσικό, αφού οι εργαζόμενοι, ιδιαίτερα στις υπηρεσίες, αμοιβονται με τόσο μεγαλύτερο κομμάτι από τον κοινωνικό

πλούτο όσο άλλοι, και ιδιαίτερα οι αλλοδαποί εργαζόμενοι αμοιβονται με ψίχουλα αυτού του κοινωνικού πλούτου. Όταν ακριβαίνουν, π.χ., το ρεύμα, το νερό, τα τηλέφωνα, τα εισιτήρια, κ.ο.κ., για να κρατηθούν ψηλά, ή να αυξηθούν, οι αμοιβές των εργαζομένων στις Δημόσιες Επιχειρήσεις Κοινής Αφέλειας (είναι γνωστό ότι οι επιχειρήσεις αυτές δηλώνουν πάντα περισσότερα έξοδα από έσοδα), οι αλλοδαποί εργαζόμενοι, για να μπορέσουν να ανταποκριθούν στις ανάγκες τους, πρέπει να εργαστούν περισσότερες ώρες και σε πιο βαρείες δουλειές, μια που τις ελαφρές τις κρατάνε οι Έλληνες για τον εαυτό τους. Έτσι τα οικονομικά ωφέλη των εργαζομένων στις επιχειρήσεις κοινής ωφέ-

ΕΞΩ ΟΙ ΤΟΥΡΚΟΙ ΑΠΟ ΤΗ ΔΥΤΙΚΗ ΘΡΑΚΗ ΕΛΛΗΝΕΣ ΕΝΟΜΕΝΟΙ Ή ΑΔΕΛΦΟΜΕΝΟΙ (ΡΑΤΣΙΣΤΙΚΟ ΕΥΝΟΗΜΑ ΣΤΟ ΣΤΑΘΙΟ ΤΟΥ Ηρακλείου)

λειας εξάγονται και από την υπερεκμετάλλευση της εργασίας των αλλοδαπών.

Το αίσχος της ληστρικής εκμετάλλευσης των αλλοδαπών από όλη την Ελληνική κοινωνία (και όχι μόνο από το «μεγάλο κεφάλαιο»), γίνεται περισσότερο τρανταχτό αν παραδεχτούμε, και δεν μπορούμε παρά να παραδεχτούμε, ότι τους αλλοδαπούς εκμεταλλεύονται άτομα από όλες τις κοινωνικές τάξεις και όλων των εισοδημάτων. Αγρότες, βιοτέχνες, μισθωτοί ή συνταξιούχοι, μικροέμποροι κ.λπ. Όλοι αυτοί συμμετέχουν σε συνδικαλιστικές οργανώσεις και επιδίδονται σε συνδικαλιστικούς αγώνες, τα οικονομικά ωφέλη από τους οποίους τους δίνουν την δυνατότητα να υπερεκμεταλλεύονται την εργασία των αλλοδαπών. Οι αγρότες συμμετέχουν στους συνδικαλιστικούς αγώνες των συνεταιρισμών, οι βιοτέχνες στους συνδικαλιστικούς αγώνες των επαγγελματικών τους σωματείων, οι εμπόροι το ίδιο, μέχρι και οι συνταξιούχοι κάνουν συνδικαλιστικούς αγώνες για την αύξηση των συντάξεών τους. Κι όμως πολλοί συνταξιούχοι με τις μεγάλες συντάξεις τους μαζί με τα άλλα εισοδηματά τους από νοίκια κλπ. είναι σε θέση να

διατηρούν υπηρέτριες από την Ασία ή την Αφρική. Όλους τους Έλληνες ενώνει, λοιπόν, ο ρατσισμός απέναντι στους αλλοδαπούς, γιατί τους προσκομίζει οικονομικά ωφέλη. Εάν οι αλλοδαποί εργαζόμενοι κόστιζαν στους Έλληνες αφεντικά τους όσο και οι Έλληνες εργαζόμενοι, τότε βέβαια δεν θα μπορούσαμε να μιλήσουμε για ρατσισμό. Και θα κόστιζαν όσο και οι Έλληνες, αν οι νόμοι και οι διατάξεις που έχουν θεσπίσει οι νόμιμα εκλεγμένοι εκπρόσωποι του Ελληνικού λαού, δεν στερούσαν από τους αλλοδαπούς εργαζόμενους και τα πιο στοιχειώδη ανθρώπινα δικαιώματα. Νόμοι και διατάξεις, που τίποτα δεν έχουν να ζηλέψουν από τους νόμους που στηρίζουν το Απαρτχάιντ στην Νότια Αφρική.

Δυστυχώς ή ευτυχώς, πέρασε ανεπιστρεπτή η εποχή που η πλειοψηφία των εργαζομένων αυτής της χώρας ανταποκρινόταν στην εικόνα που έδιναν γι' αυτούς τα κομμουνιστικά κόμματα, καθώς και τα κόμματα που είχαν σαν κεντρικό τους σύνθημα την εθνικοφροσύνη. Ο Έλληνας εργαζόμενος της δεκαετίας του 90 έχει τόση λίγη σχέση με τον Έλληνα εργαζόμενο μετά τον πόλεμο, όση και το Κ.Κ.Ε. με τον

Δημοκρατικό Στρατό του Εμφυλίου. Κανείς Έλληνας πια δεν δουλεύει για να «βγάλει το ψωμί» του και «να θρέψει τα παιδιά του». Είναι κοινό μυστικό ότι η μεγάλη πλειοψηφία των εργαζομένων δεν αντιμετωπίζει πια ούτε πρόβλημα τροφής, ούτε πρόβλημα στέγης, ούτε πρόβλημα ρουχισμού. Ούτε καν πρόβλημα διακοπών δεν αντιμετωπίζει. Είναι επίσης κοινό μυστικό, ότι η πλειοψηφία των Ελλήνων εργαζομένων διαθέτει καταθέσεις στις τράπεζες («για μια δύσκολη στιγμή» και καλά), ιδιόκτητο διαμέρισμα ή σπίτι στο χωριό, αυτοκίνητο, έγχρωμη τηλεόραση κ.ο.κ., και ότι αυτό για το οποίο «αγωνίζεται» είναι να σπουδάσει τα παιδιά της στο πανεπιστήμιο, να χτίσει κανένα σπίτι «για να μην είναι τα παιδιά της στο νοίκι», να χτίσει κανένα εξοχικό «για να μαζεύονται οι φίλοι να πίνουν κανένα κρασάκι», να αγοράσει κανένα «πλεούμενο» για να «ψαρεύει και να τρώει κανά φρέσκο ψάρι» κ.ο.κ. Όμως όλοι οι Έλληνες, από το φόβο μην τους ζητήσε κανένας να βάλουν το χέρι στην τσέπη, κλαίγονται τόσο σπαραξικάρδια που έχουν δημιουργήσει ολόκληρο πολιτικό και πολιτιστικό κίνημα: το κίνημα του λαϊκισμού. Και πολύ

ΕΞΘ

ΟΙ ΞΕΝΟΙ ΕΡΓΑΤΕΣ

(ρατσιστικό σύνθημα γραμμένο
στο τοίχο της εκκλησίας της
Ζωοδόχου Πηγής στην Ακαδημία)

φυσικό είναι τα πολιτικά κόμματα της Ελλάδας, όπως και οι συνδικαλιστικές ηγεσίες, να κολακεύουν τους ψηφοφόρους τους, με το να υποκρίνονται ότι εκλαμβάνουν το λαϊκίστικο παραμύθι για πραγματικότητα. Και φτάνουμε σε τέτοιο σημείο εκχυδαΐσμού της πληροφόρησης, ώστε σύσσωμοι, από τα συνδικάτα και τον τύπο μέχρι τον Πρόεδρο της Δημοκρατίας, να μιλάνε όλοι για θυσίες, για «σφιξίμο του ζωναριού» και για άλλα τέτοια ευτράπελα. Βέβαια, σπάνια και πού, βλέπουν το φως της δημοσιότητας και ψυχία αλήθειας, όπως το ότι «η Ελλάδα είναι η πιο φτωχή χώρα με τους πιο πλούσιους κατοίκους», λες και Ελλάδα είναι τα χαρτιά των τραπεζών και των υπουργείων που γράφουν για «ελεήματα», «δημόσια χρέη» και άλλες τέτοιες αηδίες, που εξυπηρετούν οικονομικές και πολιτικές σκοπιμότητες αυτών που μας κυβερνάνε. Βέβαια, όλο αυτό το σκυλολόι, που μιλάει για «άθλια οικονομική κατάσταση της χώρας», πνίγεται τόσο πολύ στα λεφτά που έχει ξεριζώσει όλο το δάσος της Πεντέλης και της Πάρνηθας για να χτίσει βίλες τόσο πολυτελείς και τόσο μεγάλες που θυμίζουν ανάκτορα. Όταν η οικονομική κατάσταση

των Ελλήνων εργαζομένων είναι αυτή που περιγράψαμε παραπάνω, και ο ξέφρενος καταναλωτισμός, συνέπεια μιας ανεξέλεγκτης ανάπτυξης, δεν είναι πια μόνο Αμερικάνικο αλλά και Ελληνικό όνειρο, οι συνδικαλιστικοί αγώνες που δεν αποσκοπούν σε τίποτα άλλο παρά σε οικονομικά ωφέλη, πέρα από σωβινιστικό και ρατσιστικό χαρακτήρα (σε μια χώρα όπως η Ελλάδα που έχει εκατοντάδες χιλιάδες αλλοδαπούς, κυρίως εγχρώμους, εργαζόμενους), προωθεί και την ανάπτυξη του φασισμού. Ο φασισμός, ντυμένος με τον μανδύα του λαϊκισμού, είναι πολύ ελκυστικός για τους Έλληνες εργαζόμενους, εξ αιτίας ότι εξασφαλίζει την κυριαρχία του ισχυρού πάνω στον ανίσχυρο, και κατά συνέπεια των ισχυρών συνδικάτων των συντεχνιών πάνω σε μια χιλιοδιαιρεμένη, ανοργάνωτη και αλληλοσπαρασσόμενη Ελληνική κοινωνία. Γιατί δεν είναι μόνο οι έγχρωμοι αλλοδαποί εργαζόμενοι εκτεθειμένοι και ανίσχυροι μπροστά στην δύναμη των συνδικάτων. Είναι και μια μεγάλη μερίδα του πληθυσμού, που δεν μπορεί να κάνει τίποτα για να αντιμετωπίσει μια απεργία των οδηγών λεωφορείων π.χ., ή μια απεργία των εργαζομένων

στο 166, ή μια απεργία των γαιτρών κ.ο.κ. Ο λαϊκισμός των συνδικάτων δίνει στα μέλη των συνδικάτων το απαραίτητο πρόσχημα για να αδιαφορούν απέναντι στις συνεπειές των απεργιών τους πάνω στους ανίσχυρους. Και βέβαια ο φασισμός αυτός γίνεται τόσο περισσότερο ελκυστικός, όσο οι απεργίες που ντύνονται το βολικό ρούχο του λαϊκισμού οδηγούν σε οικονομικά ωφέλη που ενισχύουν ακόμη περισσότερο τον ξέφρενο καταναλωτισμό. Τέλος, πολιτικά η ενίσχυση των φασιστικών τάσεων μέσα στην πλειοψηφία του Ελληνικού λαού μπορεί να ανιχνευτεί στην άνοδο στην κυβέρνηση της «συντηρητικής παράταξης». Αν ένας έχει έστω και την παραμικρή ιδέα για την στάση των εργαζομένων των χωρών της Δυτικής Ευρώπης απέναντι στους εγχρώμους, ιδίως, αλλοδαπούς εργαζόμενους των χωρών αυτών, μπορεί εύκολα να προβλέψει το ποιά θα είναι και η στάση των Ελλήνων εργαζομένων απέναντι στους αλλοδαπούς στο μέλλον. Ήδη πολλά συνδικάτα, όπως π.χ. η Π.Ε.Ν.Ε.Ν., προσπαθούν και καταφέρνουν να πείσουν τα μέλη τους ότι οι αλλοδαποί «στερούν το ψωμί» από τους Έλληνες και άλλα τέτοια. Έτσι το

ΕΞΩ ΟΙ ΞΕΝΟΙ ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

(ΡΑΤΣΙΣΤΙΚΟ ΣΥΝΘΗΜΑ ΣΤΗΝ
ΟΔΟ ΒΟΥΛΗΣ)

μισός των εργαζομένων, γιατί παραμερίζονται κάποτε-κάποτε από το μεγάλο φαγοπότη του καταναλωτισμού, αντί να στραφεί απέναντι στους εργοδότες τους, στρέφεται ενάντια στους εξαθλιωμένους από την πείνα και τους πολέμους αλλοδαπούς που για να ξεφύγουν τον θάνατο έρχονται και δουλεύουν σ' αυτήν την χώρα για ένα κομμάτι ψωμί. Όμως, όπως οι Άγγλοι, οι Γάλλοι, οι Γερμανοί, οι Ισπανοί και οι Ιταλοί εργαζόμενοι, έτσι κι οι Έλληνες εργαζόμενοι ποτέ δεν παραδέχονται ότι ο πλούτος της χώρας τους στηρίζεται κατά μεγάλο μέρος στην καταλήστευση των χωρών, από τις οποίες προέρχονται οι αλλοδαποί εργαζόμενοι. Αρέσκονται να επικαλούνται σαν πηγή του πλούτου της χώρας τα εμβάσματα των Ελλήνων μεταναστών στην Δυτική Ευρώπη, στην Αμερική και στην Αυστραλία, όμως κρύβουν πάντα το γεγονός ότι ο πλούτος των Ελλήνων εφοπλιστών, που κατά ένα μεγάλο μέρος επενδύθηκε στην Ελλάδα, λόγω των προνομίων που πάντα εξασφαλίζει το μεγάλο κεφάλαιο, προήλθε κατά το μεγαλύτερο μέρος από υπερτιμολογήσεις θαλασσιών μεταφορών, λόγω του ότι πραγματοποιούντουσαν μέσα σε πολεμι-

κές ζώνες στην Ασία και την Αφρική, από υπερκέρδη των εταιριών που οι ίδιοι εφοπλιστές ίδρυσαν σε χώρες του «τρίτου κόσμου», από εμπόριο όπλων σε εμπόλεμες χώρες αυτών των περιοχών του πλανήτη κλπ. Οι Έλληνες εργαζόμενοι ποτέ δεν παραδέχονται την ευθύνη τους για την πείνα και τους πολέμους στον «τρίτο κόσμο», όταν ανεβάζουν στην εξουσία κυβερνήσεις που κρατάν την Ελλάδα σύμμαχη των Αμερικάνων, των Εγγλέζων και των Γάλλων, παρ' όλο που κανείς δεν αρνείται ότι για την πείνα και τους πολέμους αυτούς φταίνει κατά το μεγαλύτερο μέρος οι ιμπεριαλιστικές αυτές χώρες. Την δική τους ευθύνη δεν την παραδέχονται ούτε ακόμη όταν στηρίζουν κυβερνήσεις που συμμετέχουν ενεργά στους πολέμους που κάνουν οι χώρες αυτές, όπως στον πόλεμο της Κορέας, ή στον πόλεμο Ιράν-Ιράκ, όπου η Ελλάδα συμμετείχε με το να πουλάει όπλα στους εμπολέμους. Τέτοια ευθύνη δεν παραδέχονται ούτε ακόμη οι εργαζόμενοι στην ΠΥΡ-ΚΑΛ, οι οποίοι με τα ίδια τους τα χέρια φτιάξαν τα όπλα που σκόρπισαν τον θάνατο σε Πέρσες και Ιρακινούς. Όμως, είτε το θέλουν, είτε όχι, είναι ένοχοι για τα μαρτύρια

που υφίστανται στις Ελληνικές φυλακές οι οικογένειες των Ιρανών που έρχονται χωρίς διαβατήριο στην Ελλάδα, προκειμένου να αποφύγουν τον θάνατο από Ελληνικά όπλα.

Είναι πια καιρός, οποιοσδήποτε αναγνωρίζει στον εαυτό του το δικαίωμα να μιλάει για ελευθερία, ισότητα, κοινωνική δικαιοσύνη, κλπ., να πάψει να ερμηνεύει τις κοινωνικές συνθήκες της σύγχρονης Ελλάδας με μέτρα και σταθμά του παρελθόντος. Αν συνεχίσει να το κάνει, πολύ δικιολογημένα θα χαρακτηριστεί αντιδραστικός και θα αντιμετωπιστεί σαν τέτοιος. Η πραγματικότητα των χωρών της Δυτικής Ευρώπης, όπου τα παραδοσιακά κομμουνιστικά και σοσιαλιστικά κόμματα, επειδή, όπως και στην Ελλάδα, ταυτίζονται με το κράτος, αντιμετωπίζονται από εξεγερμένες μερίδες της νεολαίας σαν εχθροί, προειδοποιεί για το πώς θα αντιμετωπίζονται στο μέλλον και στην Ελλάδα οι λεγόμενοι «αριστεροί». Στην Δυτική Ευρώπη οι νέοι, που αμφισβητούν το υπάρχον κοινωνικό καθεστώς, δεν έχουν καμιά σχέση με τα εργατικά συνδικάτα, γιατί τα θεωρούν, και πολύ δικιολογημένα, βασικά στηρίγματα αυτού του καθεστώτος. Στην

ΕΞΩ ΟΙ ΤΟΥΡΚΟΙ ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

(ρατσιστικό βύθισμα γραμμένο στην
Αγωτάτη Εμπορική)

Ελλάδα μόνο κυριαρχουν ακό-
μη κατάλοιπα του εργατισμού,
του λαϊκισμού, και του συνδικα-
λισμού γενικότερα, των προη-
γούμενων δεκαετιών, στους χώ-
ρους της πιο ασυμβίβαστης μερί-
δας της νεολαίας. Και φτάνουμε
σε τέτοια ρεκόρ εξευτελισμού ώ-
στε ακόμη και οι καταληψίες του
Πολυτεχνείου, εν έτει 1990, να
δέχονται σε διάλογο τους ασύδο-
τους και αδίστακτους νεκροθά-
φτες του εργατικού κινήματος,
που αποτελούν την ηγεσία της
Γ.Σ.Ε.Ε. Μέχρι και αναρχικοί
συμμετέχουν στις πορείες της
Γ.Σ.Ε.Ε., κάτι αδιανόητο ακόμη
και για τους αναρχικούς της Ελ-
λάδας κατά την δεκαετία του '70.
Και δεν είναι θέμα καθαρότητας
της «επαναστατικής ιδεολο-
γίας». Τα υπόγεια της Αθήνας,
και οι φυλακές όλης της Ελλά-
δας, είναι γεμάτα από υποσιτι-
σμένους και εξουθενωμένους
από την πολύ και σκληρή δου-
λειά λαθρομετανάστες, που προ-
έρχονται στην πλειοψηφία τους
από τον «τρίτο κόσμο». Οι Έλλη-
νες στις χώρες τους είναι όλοι ε-
πιχειρηματίες και απομυζούν τον
εθνικό πλούτο των χωρών αυτών,
όπως κάνουν και οι Εγγλέζοι, οι
Γάλλοι, οι Γερμανοί κλπ. Για
τους κατοίκους των χωρών αυ-
τών της Ασίας και της Αφρικής

δεν απομένει παρά να διαλέ-
ξουν: Ή θα αργοπεθάνουν από
τις στερήσεις και τους πολέμους
στις χώρες τους, ή θα πάρουν τον
δρόμο της μετανάστευσης. Οι
«Έλληνες της διασποράς» τους
αναγκάζουν σ' αυτό. Οι μετανά-
στες που έρχονται στην Ελλά-
δα, όχι μόνο δεν γίνονται επιχει-
ρηματίες, αλλά καταλήγουν με
τις οικογένειές τους στις φυλα-
κές, καταδικασμένοι για παράνο-
μη είσοδο στην χώρα. Εάν οι Έλ-
ληνες, οι Άγγλοι, οι Γάλλοι και
οι λοιποί που τους καταλη-
στεύουν, όταν βρίσκονται στις
πατρίδες τους, τους άφηναν κα-
θόλου λεφτά, θα εξασφάλιζαν βί-

ζες και εισιτήρια και θα ερχό-
ντουσαν εδώ σαν τουρίστες νόμι-
μα. Όμως, κανένας υποτιθέμενος
«αριστερός» δεν μιλάει γι' αυτό
το αίσχος. Κανέναν δεν συγκι-
νούν τα βρέφη και τα μικρά παι-
δάκια που είναι κλεισμένα στις
φυλακές, μόνο και μόνο γιατί οι
γονείς τους θέλησαν να τα προ-
φυλάξουν από τον θάνατο από
πεινά ή από βόμβες. Δυστυχώς,
αυτά και οι γονείς τους δεν μπο-
ρούν, όσο και να προσπαθή-
σουν, να εξασφαλίσουν τα προ-
νόμια που διαθέτουν οι Έλληνες
εργάτες. Και οι Έλληνες εργά-
τες, που δεν πρέπει να ξεχνάμε
ότι οφείλουν πολλά από τα προ-

ΔΙΚΑΙΩΜΑ ΑΣΥΛΟΥ

*Ποιός έχει την όψη μέσου
Ευρωπαίου;*

Στις 7 και 8 του περασμένου Οκτώβρη (1989), πάνω από 400 άτομα συγκεντρώθηκαν στη Γενεύη, ανταποκρινόμενα σε έκκληση των TROISIEMES ASSISES EUROPEENNES* για το δικαίωμα του ασύλου, για να ανταλλάξουν πληροφορίες και σκέψεις πάνω στο θέμα της Ευ-

ρωπαϊκής εναρμόνισης. Τα συμπεράσματα στα οποία κατέληξαν οι επιτροπές εργασίας οδήγησαν τη γενική συνέλευση των ASSISES να στραφεί έντονα κατά των μέτρων που κυκλοφορούν τα διάφορα ευρωπαϊκά όργανα, μέτρα που θα αποτελέσουν -και ήδη αποτελούν- σοβαρή προσβολή των δημοκρατικών δικαιωμά-

των στον υποτιθέμενο «Γηραιό Κόσμο» μας.

Για να κατανοήσει κανείς καλύτερα περί τίνος πρόκειται, θα υπενθυμίσουμε, εν συντομία, ποιά είναι η κατάσταση του ασύ-

ΕΞΟ ΟΙ ΒΛΑΧΟΙ ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΘΗΝΑ

Γρατσειστικό συνθήμα στη
οδο Ιπποκράτους

νόμια τους στον πλούτο που η Ελληνική μεγαλοαστική τάξη εξασφάλισε από την υπερεκμετάλλευση των Ασιατών και των Αφρικανών, αδιαφορούν γι' αυτό το έγκλημα που γίνεται μπροστά στα μάτια τους, και έχουν το θράσος να λένε οι περισσότεροι ότι οι μετανάστες θα τους πάρουν τις δουλειές.

Στο τέλος της τελευταίας δεκαετίας του εικοστού αιώνα, είναι, τουλάχιστον, βλακεία, να βλέπουμε τον κόσμο με τα μάτια των θεωρητικών του εργατικού κινήματος του 19ου αιώνα, και να κλείνουμε τα μάτια μας μπροστά στο γεγονός ότι όλες οι χώ-

ρες του πλανήτη είναι οικονομικά και πολιτικά αλληλεξαρτώμενες. Τουλάχιστον, η κεφαλαιοκρατία όλων των χωρών έχουν ξεπεράσει τις εθνικιστικές αυταπάτες και έχουν συστήσει πολυεθνικές εταιρίες που αποδεικνύουν ότι το κεφάλαιο δεν έχει πατρίδα. Όσο αυτοί που μιλάνε για πρόοδο, ειρήνη, κοινωνική δικαιοσύνη κ.ο.κ., επιμένουν να προωθούν τα συμφέροντα ομάδων εργαζομένων επειδή είναι συμπατριώτες τους, και να αδιαφορούν και για τα πιο αποτρόπαια εγκλήματα που γίνονται σε βάρος άλλων, μόνο και μόνο γιατί αυτοί οι άλλοι είναι διαφο-

ρετικής εθνικότητας και διαφορετικής φυλής, ο κοινωνικός πόλεμος που εκτυλίσσεται καθημερινά σε διεθνές επίπεδο θα συνεχίζεται με όλο και μεγαλύτερη ένταση και με όλο πιο καταστροφικά αποτελέσματα για όλους. Και όταν λέω για όλους εννοώ ΓΙΑ ΟΛΟΥΣ. Γιατί δεν θα αργήσει να έρθει η εποχή που οι απελπισμένοι ξένοι από την Ασία και την Αφρική θα χτυπάνε με βόμβες σε δημόσιους χώρους και στην Ελλάδα, έναν ακόμη από τους λαούς της Ευρώπης που είναι υπεύθυνοι για το έγκλημα που γίνεται σε βάρος τους.

λου στον ευρωπαϊκό χώρο, καθώς και τις εξελίξεις στην Ε.Ο.Κ., αποσαφηνίζοντας έτσι το νόημα της «ευρωπαϊκής εναρμόνισης». Στην συνέχεια, θα παρουσιάσουμε τα διάφορα όργανα που παρεμβαίνουν στο υπό συζήτηση θέμα, τα μέτρα που προτείνουν και συγκεκριμένα παραδείγματα που αποκαλύπτουν τις υιοθετούμενες κατευθυντήριες γραμμές. Τέλος θα υπογραμμίσουμε το ρόλο της Ελβετίας στο θέμα.

Η κρίση του ασύλου και η οικοδόμηση της Ευρώπης

Από την αρχή της δεκαετίας του '80, όλες οι χώρες του ανεπτυγμένου καπιταλισμού, ιδιαίτερα της δυτικής Ευρώπης, γνώρισαν μια αύξηση του αριθμού των προσφύγων που έφταναν στα σύνορά τους ζητώντας τους προστασία και άσυλο. Τα κράτη που είχαν υπογράψει την Συνθήκη του 1951 για το καθεστώς των προσφύγων, δέχθηκαν αυτούς τους εξόριστους χωρίς χαρά και, πολύ σύντομα, εμφανίστηκε μία θέληση, όλο και πιο έντονη, εκ μέρους αυτών των κρατών, να μην αναγνωρίζουν γενικά την ιδιότητα του πρόσφυγα, αλλά αντίθετα, να ξαναστέλνουν το συντομότερο δυνατόν αυτούς τους φυγάδες στις χώρες προέλευσής τους. Προς την κατεύθυνση αυτή, το κάθε κράτος προσπάθησε να βρει κάποιες λύσεις σε εθνικό επίπεδο, πρώτα απ' όλα με την αναθεώρηση της εσωτερικής του νομοθεσίας και με την εφαρμογή κάποιων πιο περιοριστικών πρακτικών. Αναφέρουμε, για παράδειγμα, τη δημιουργία των στρατοπέδων κράτησης των προσφύγων μέχρι την οριστική τους απέλαση, την επέκταση της υποχρέωσης των αλλοδαπών να θεωρούν τα διαβατήριά τους (βίζα), τη διεύρυνση των αρμοδιοτήτων των αστυνομικών οργάνων και της διοίκησης στο θέμα της απέλασης, στη Γαλλία. Στη Γερμανία, τα βασανιστήρια που υφίστανται στην πατρίδα τους, δεν θεωρούνται επαρκής λόγος για την παροχή ασύλου σε Τούρ-

κούς ή σε Κούρδους· επί πλέον, οι αεροπορικές εταιρίες κινδυνεύουν να καταδικασθούν σε πρόστιμο στην περίπτωση που μεταφέρουν πρόσφυγες εφοδιασμένους με πλαστά έγγραφα (το 1988 επιβλήθηκαν πρόστιμα συνολικού ύψους 3,06 εκατομμυρίων μάρκων). Αυτή η «κρίση του ασύλου» και αυτές οι νομοθετικές αναθεωρήσεις έχουν, γενικά, σαν αποτέλεσμα μια ενίσχυση της εκτελεστικής εξουσίας και την άρθρωση ενός, όλο και πιο αστυνομικού, λόγου. Τα μέτρα αυτά, ωστόσο, δεν συνεισέφεραν καθόλου στην επίλυση των προβλημάτων που αναγκάζουν τους πολίτες μιας χώρας να εξορίζονται και οι αφίξεις των προσφύγων δεν σταμάτησαν μα πληθαίνουν. Τα τελευταία χρόνια, τα Ευρωπαϊκά κράτη κατέληξαν στην αναγκαιότητα μιας εναρμόνισης των πρακτικών τους, αναγνωρίζοντας με τον τρόπο αυτό ότι, εφόσον το πρόβλημα είναι διεθνές, οι λύσεις δεν μπορούν να είναι μόνο εθνικές.

Η Ευρωπαϊκή Οικονομική Κοινότητα, εξάλλου, έχει επιταχύνει τη διαδικασία της οικοδόμησής της με την υπογραφή της Ενιαίας Ευρωπαϊκής Πράξης, που τέθηκε σε ισχύ την 1η Ιουλίου 1987, και που ρητά ορίζει την ύπαρξη, από την 1η Ιανουαρίου 1993, μιας αγοράς χωρίς εσωτερικά σύνορα, με σκοπό, μεταξύ άλλων, να επιτραπεί σ' αυτήν και η ελεύθερη κυκλοφορία των ανθρώπων. Την ίδια στιγμή διακήρυσσε επίσημα, πως θα έπρεπε, πριν την πάροδο της παραπάνω ημερομηνίας, να νομοθετηθούν οι απαραίτητες αποφάσεις για την υλοποίηση της εσωτερικής αγοράς. Έτσι, η Ε.Ο.Κ. οδηγήθηκε στην ανάμειξη της σε τομείς που, κατ' αρχή, δεν εμπίπτον στη δικαιοδοσία μιας υπερεθνικής οργάνωσης με οικονομικούς σκοπούς. Είναι φανερό πως οι τεράστιες φιλοδοξίες που πρυτανεύουν στην οικοδόμηση μιας μεγάλης αγοράς έχουν σαν συνέπεια, στην πράξη, να ασχοληθεί η κοινότητα και με το άσυλο, όπως ασχολείται και με τα ναρ-

κωτικά και με το εμπόριο κλεμμένων έργων τέχνης, χωρίς φυσικά να ασχολείται και με το βάθος του προβλήματος, δηλαδή με τον αγώνα κατά των αιτίων που οδηγούν στις εξορίες. Πρέπει να σημειώσουμε ότι το Συμβούλιο της Ευρώπης, που η θέση του σε θέματα ανθρωπίνων δικαιωμάτων είναι πιο λογική, στο επίμαχο θέμα μένει σχετικά απαθές. Διάφορα, λοιπόν, όργανα έχουν συσταθεί από τα κράτη και λειτουργούν με την ίδια αστυνομική λογική που επισημάναμε πιο πάνω. Πράγματι, η αφετηρία της λειτουργίας τους είναι η ακόλουθη: Η ελεύθερη κυκλοφορία των ανθρώπων μέσα στους κόλπους της Ευρώπης των Δώδεκα πρόκειται να οδηγήσει στην ολοκληρωτική κατάργηση των εσωτερικών συνοριακών ελέγχων· αυτό το πράγμα, βέβαια, θα ωφελήσει κι όσους δεν είναι πολίτες των χωρών-μελών της Κοινότητας, αφού μια τέτοια κατάργηση θα εμποδίζει τέτοιου είδους έρευνες. Σ' αντιστάθμισμα, λοιπόν, θα εντεινουμε τους ελέγχους στα εξωτερικά σύνορα.

Διαπιστώνουμε πως ο όρος «εναρμόνιση» δεν εννοείται σαν καθορισμός κοινών μέσων για την περιγραφή και την επίλυση των κοινών προβλημάτων.

Στην πραγματικότητα σημαίνει τα διοικητικά μέτρα που λαμβάνονται για τον καλύτερο έλεγχο των κινήσεων των προσφύγων, ή τα λαμβανόμενα αστυνομικά μέτρα.

Οι διάφορες ομάδες και οι εργασίες τους

Θα παρουσιάσουμε τώρα τα όργανα που μελετούν και προτείνουν αυτές τις υπό εξέταση λύσεις. Καλό θα είναι να παρατηρήσουμε ότι πολλές κρατικές πρωτοβουλίες έχουν αναληφθεί για να θεσπισθεί αυτή η ελεύθερη κυκλοφορία των ανθρώπων. Το χάος που δημιουργήθηκε μάλιστα από τον πολλαπλασιασμό αυτών των κάθε λογής πρωτοβουλιών οδήγησε τους αρχηγούς των Ευρωπαϊκών Κρατών να συστή-

σουν και μια ομάδα συντονισμού τους!

Θα αρκεστούμε να μιλήσουμε για τρία όργανα:

Το C.A.H.A.R., το T.R.E.V.I. και το SCHEMGEN.

Το C.A.H.A.R. -από τα αρχικά των λέξεων COMITE AD HOC POUR LE QUESTIONS D' ASILE ET DE REFUGIES, δηλ. Ειδική Επιτροπή για τα ζητήματα Ασύλου και Προσφύγων (οι Αγγλόφωνοι την έλεγε Α.Η. C.A.R.)- είναι μια ομάδα ειδικών μέσα στα πλαίσια του Συμβουλίου της Ευρώπης, που ιδρύθηκε από την Επιτροπή Υπουργών για τη ρύθμιση των κοινών προβλημάτων των χωρών-μελών που αφορούν το άσυλο και τους πρόσφυγες. Το κύριο θέμα με το οποίο ασχολείται είναι ο περιορισμός των κινήσεων των προσφύγων στο εσωτερικό της Ευρώπης. Προτείνεται ήδη μια συνθήκη «πρώτου ασύλου» που αφαιρεί απ' όσους υποβάλλουν αίτηση την ελευθερία επιλογής της χώρας υποδοχής τους και που τους υποχρεώνει να καταθέσουν την αίτηση στην πρώτη χώρα που θα πατήσουν το πόδι τους. Αφού θα έχει τελειώσει η σχετική διαδικασία, η απόφαση αυτού του κράτους θα γίνεται σεβαστή από όλα τα υπόλοιπα που θα έχουν υπογράψει τη συνθήκη και το άτομο του οποίου η αίτηση δεν θα γίνεται δεκτή, θα απελαίνεται από το *ευρωπαϊκό έδαφος*. Εκτός αυτού, η ομάδα επεξεργάζεται, αυτή τη στιγμή, μια διαδικασία παροχής ασύλου, που θα είναι κοινή για όλη τη δυτική Ευρώπη. Πρέπει να σημειώσουμε ότι, με την ιδιότητα του μέλους του Συμβουλίου της Ευρώπης, η Τουρκία συμμετέχει στις εργασίες του C.A.H.A.R.

Η ομάδα T.R.E.V.I. (από τα αρχικά των λέξεων TERRO RISME, RADICALISME, EXTREMISME ET VIOLENCE INTERNATIONAL- Διεθνής Τρομοκρατία, Ριζοσπαστισμός, Εξτρεμισμός και Βία) ιδρύθηκε το 1975 και μέλη της είναι οι δώδεκα υπουργοί εσωτερικών (δηλαδή, δημόσιας τάξης, για την

Ελλάδα) καθώς και οκτώ τρίτων χωρών, μεταξύ των οποίων και η Ελβετία. Καθήκον της έχει την κάλυψη της ανεπάρκειας της INTERPOL, κι ενδιαφέρεται τόσο για τα ναρκωτικά και την τρομοκρατία, όσο και για τους πρόσφυγες. Οι εργασίες της ομάδας θεωρούνται απόρρητες, ξέρουμε όμως ότι έχουν ήδη ληφθεί ορισμένες αποφάσεις: εφαρμογή μιας ευρωπαϊκής πολιτικής, μιας υπερεθνικής διοικητικής δομής σε σχέση με την INTERPOL και τις μυστικής υπηρεσίες (ήδη, μέσα στα πλαίσια αυτά έχει συσταθεί ένα μόνιμο όργανο)φ ίδρυση μιας κοινής τράπεζας δεδομένων (ηλεκτρονικό αρχείο)- επέκταση της υποχρέωσης των αλλοδαπών (μη-Ευρωπαίων) να θεωρούν τα διαβατήρια τους έλεγχος των επιβατών από τις αεροπορικές εταιρίες πριν την επιβίβασή τους στο αεροπλάνο με προορισμό την Ευρώπη-εφαρμογή μιας εσπευσμένης διαδικασίας για θέματα παροχής ασύλου-κοινό ταμείο για την πληρωμή των ναύλων όσων απελαύνονται, κλπ. Η ομάδα, όμως έχει κι άλλα σχέδια για το μέλλον: Ευρωπαϊκό διαβατήριο με στοιχεία αναγνώσιμα από ηλεκτρονικό υπολογιστή, υποχρεωτικό για όλους- πολλαπλασιασμό των ελέγχων ταυτότητας- εντατικοποίηση του συντονισμού μεταξύ των υπουργείων δικαιοσύνης των διαφόρων χωρών, ιδιαίτερα σ' ότι αφορά την καταστολή των πολιτικών αντιπάλων. Η ομάδα T.R.E.V.I. θεωρεί πως η οικοδόμηση μιας ενιαίας Ευρώπης, η εναρμόνιση των νομοθεσιών, πρέπει οπωσδήποτε να συνδέεται με την παραχώρηση περισσότερων εξουσιών στην αστυνομία και την δικαιοσύνη. Περιληπτικά, θα μπορούσαμε να καθορίσουμε αυτή την ομάδα σαν ένα όργανο πολιτικο-αστυνομικού σχεδιασμού, που κύριο σκοπό του έχει την ανταλλαγή πληροφοριών και τη θέση σε λειτουργία ενός συστήματος αστυνομικής επικοινωνίας πάνω από τα εθνικά σύνορα.

Τέλος, η ομάδα του SCHENGEN, που ιδρύθηκε το 1985 στην ομόνομη ΠΟΛΗ ΤΟΥ ΛΟΥΞΕΜΒΟΥΡΓΟΥ, αποτελείται από τις πέντε πιο σκληρές χώρες της ομάδας T.R.E.V.I.: Τη Γαλλία, τη Γερμανία, το Βέλγιο, την Ολλανδία και το Λουξεμβούργο. Η Ιταλία και η Ισπανία δεν συμμετέχουν και, μάλιστα, δεν τους επιτρέπουν να παρακολουθούν τις εργασίες τους, έστω και με την ιδιότητα του παρατηρητή, επειδή οι αστυνομίες τους δεν είναι αρκετά σοβαρές. Το πρώτο αποτέλεσμα της «πολυμερούς συμφωνίας, που αφορά την προοδευτική ανάπτυξη των ελέγχων στα κοινοτικά σύνορα» ήταν να γίνει πιο εύκολη η μεταφορά φυτών από την μια χώρα στην άλλη. Ωστόσο, στην πραγματικότητα, ο αντικειμενικός στόχος των 5 χωρών-μελών είναι η «διατήρηση κάποιων προδιαγραφών ασφαλείας σ' ότι αφορά τα τελωνεία και την αστυνομία, μετά το άνοιγμα των εσωτερικών συνόρων». Όσο μικρή κι αν είναι η ομάδα SCHENGEN δεν παύει να είναι το όργανο που προβλέπει την λήψη των πιο ανυσηχτητικών μέτρωνφ δεν είναι τυχαίο το ότι η ίδια θεωρεί τον εαυτό της σαν την εμπεροσθοφυλακή της Ε.Ο.Κ.. Σύνεπεια αυτού του πράγματος είναι το ότι το σύστημα ασφαλείας που θα μπει σ' εφαρμογή το 1990 θα επεκταθεί οπωσδήποτε και στην υπόλοιπη Ευρώπη το 1993. Για την επίτευξη αυτού του στόχου δεν διστάζουν να χρησιμοποιήσουν οποιοδήποτε μέσο: αξίζει να σημειώσουμε την εφαρμογή ενός υπερτελειοποιημένου πληροφοριακού συστήματος (SIS-SCHENGEN INFORMATION SYSTEM Σύστημα πληροφοριών του SCHENGEN) που θα συγκεντρώνει στοιχεία για άτομα με σκοπό την δημιουργία ενός «δικτύου αλληλοεπικοινωνίας». Πρόκειται για την απομνημόνευση όλων των χαρακτηριστικών όσων χαρακτηρίζονται σαν άτομα «ύποπτα» ή «σεσημασμένα», δηλαδή όσων «τραβούν την προσοχή επειδή απο-

κλείνουν από τα Ευρωπαϊκά πρό-
τυπα». Στα πλαίσια της κατάστα-
σης που επικρατεί σήμερα, πρό-
κειται λοιπόν για μη Ευρω-
παίους εργαζόμενους χωρίς ά-
δεια εργασίας, για πρόσφυγες,
για έγχρωμους, για ναρκομα-
νείς, για φορείς του Α.Ι.Δ.Σ.,
για όσους ζουν με κοινωνικά επι-
δόματα, και για όσους τακτικά
συμμετέχουν σε διαδηλώσεις. 1
Το νέο κομπιουτεροποιημένο
διαβτήριο θα πρέπει να βοηθά-
ει στον έλεγχο και μάλιστα προ-
βλέπεται ότι θα είναι εφοδιασμέ-
νο με μαγνητική ταινία όπου θα
καταγράφονται στοιχεία που θα
αφορούν τους κατόχους τους. Ο
γενθυντής της ομάδας SCHEN-
GEN διαβεβαίωσε ότι «πράκτο-
ρες αλληλοεπικοινωνίας» θα ε-
ξασφαλίζουν τον έλεγχο στα
«νευραλγικά σημεία» στο εσωτε-
ρικό της Ε.Ο.Κ. «Οι έλεγχοι θα
ενταθούν και θα μπορούν να γίνο-
νται σε οποιοδήποτε μέρος», κι
οι πράκτορες θα μπορούν να συλ-
λαμβάνουν και να ανακρίνουν
οποιοδήποτε δεν έχει την όψη
του μέσου Ευρωπαίου».

Ας θυμίσουμε για άλλη μια φορά
ότι αυτά τα 3 όργανα δουλεύουν
στα κρυφά κι ό,τι αναφέραμε
δεν είναι παρά οι ελάχιστες πλη-
ροφορίες που έχουν διαρρεύσει.

ΠΑΡΑΔΕΙΓΜΑΤΑ:

Πιστεύουμε πως θα ήταν ενδια-
φέρον να αναφερθούμε στις πα-
ρεμβάσεις δύο συνέδρων στις
ASSISES, που δείχνουν ανάγλυ-
φα το πως υλοποιούνται οι αστυ-
νομικές σκέψεις των Ευρωπαϊ-
κών Κυβερνήσεων. Γερμανοί δι-
κηγόροι μας ενημέρωσαν ότι
στις 24 Οκτωβρίου 1989, στο
Ντύσσελντορφ (Ο.Δ.Γ.) άρχισε
μια μεγάλη δίκη εναντίον 20 α-
κτιβιστών Κούρδων μελών του
PARTIYA KARKEREN KUR-
DISTAN - Ρ.Κ.Κ. - Εργατικό
Κουρδικό Κόμμα. Κατηγορού-
νταν για «συμμετοχή ή υποστή-
ριξη σε τρομοκρατική συμμο-
ρία.» Ας θυμηθούμε ότι στην
Γερμανία το άρθρο 129α του
Ποινικού Κώδικα δίνει έναν κα-
τάλογο αξιοποιούν πράξεων που

θεωρούνται σαν τα χαρακτηρι-
στικά συστατικά των τρομοκρα-
τών και μ' αυτόν τον τρόπο ποινι-
κοποιούνται η ίδρυση, η ιδιότη-
τα του μέλους και η υποστήριξη
σε τρομοκρατική συμμορία κα-
θώς και η στρατολογία μελών
για λογαριασμό της. Μ' αυτόν
τον τρόπο ορίζεται ένα συλλογι-
κό έγκλημα που τα πραγματικά
του περιστατικά αφήνονται
στην αυθαιρεσία της δικαστικής
ανάκρισης, ενώ παράλληλα δίνο-
νται έκτακτες αρμοδιότητες στον
εισαγγελέα. Μ' αυτόν τον τρόπο
οι Κούρδοι κατηγορούμενοι βρί-
σκονται προφυλακισμένοι από
τον Φλεβάρη του 1988- δεν έ-
χουν δικαίωμα να παίρνουν εφη-
μερίδες και βιβλία στην μητρική
τους γλώσσα- απαγορεύεται να
'χουν οποιαδήποτε επαφή μετα-
ξύ τους, πράγμα που δεν τους επι-
τρέπει την προετοιμασία μιας
κοινής υπεράσπισης έστω κι αν
κατηγορούνται για το ίδιο αδίκη-
μαφ το ταχυδρομείο, ακόμα κι η
αλληλογραφία τους με τους δικη-
γόρους τους, ελέγχονται από τον
ανακριτή, πράγμα που σημαίνει
ότι στη διάρκεια της κράτησής
τους δεν έχουν πάρει ούτε ένα
γράμμα. Μάταια οι συνήγοροι
διαμαρτυρήθηκαν λέγοντας ότι
ήταν αδύνατη η κανονική προε-
τοιμασία της δίκης.

Η διεξαγωγή της δίκης γίνεται σ'
ένα ειδικά κατασκευασμένο για
την περίπτωση δικαστήριο, ένα
πραγματικό φρούριο που κόστι-
σε 7,5 εκατομμύρια μάρκα.
Οι κατηγορούμενοι κάθονται μέ-
σα σ' ένα γυάλινο κλουβί όπου
για τον καθένα υπάρχει κι ένας
φύλακας και η απόσταση που
τους χωρίζει από τους δικηγό-
ρους τους ξεπερνάει τα 20 μέ-
τρα... Όλη αυτή η επίδειξη ασφα-
λίτικου μεγαλείου υποτίθεται ότι
προστατεύει την κοινωνία από ά-
τομα που, ωστόσο, δεν συνελη-
φθησαν ποτέ για την κατοχή ο-
ποιοδήποτε όπλου. Αυτό ωστό-
σο δεν εμπόδισε τον εισαγγελέα
να τους εμφανίσει σαν επικίνδυ-
νους τρομοκράτες, σε σημείο
που συγκρινόμενη μαζί τους η
R.A.F. να θεωρείται σαν παιδι-
κή χορωδία, κι όλα αυτά βασι-

σμένα σ' ένα κατηγορητήριο
που το μόνο που περιέχει είναι
κάποιες αμφίβολης ποιότητας
νομικίστικες μεγαλοστομίες. Οι
αντικειμενικοί στόχοι που έχει
κιάλας πετύχει η BUNDESK-
RIMINALANT (Ομοσπον-
διακή Υπηρεσία Διώξεως) είναι
δύο: κατ' αρχήν μια βαθειά γνώ-
ση της Κουρδικής αντίστασης
που αποκτήθηκε και μεταδόθη-
κε με κάθε νομιμότητα στις
Γερμανικές μυστικές υπηρεσίες
που συνεργάζονται στενά με τις
αντίστοιχες υπηρεσίες των άλ-
λων κρατών-μελών του
N.A.T.O., μεταξύ των οποίων
και της... Τουρκίαςφ από την άλ-
λη μεριά, η υποψία των «τρομο-
κρατικών» συμπαθειών βαραί-
νει πια όλους τους Κούρδους
που διαμένουν στην Γερμανία
που από εδώ και πέρα, συνεπώς,
υφίστανται διαρκείς αστυνομι-
κούς ελέγχους καθώς και διοικη-
τικά μέτρα εναντίον τους (απε-
λάσεις, στερήσεις αδειών εργα-
σίας κλπ.). Το κυριότερο επί-
τευγμα όμως είναι το εξής: μια ξέ-
νη αυτονομιστική οργάνωση
ποινικοποιείται και μάλιστα
στο σημείο αυτό η Γερμανία
δεν διστάζει να χρησιμοποιήσει
τα ίδια επιχειρήματα που χρησι-
μοποιεί κι η Τουρκία.

Ένας άλλος δικηγόρος ήρθε
στην συνεδρίαση, κι αναφέρθη-
κε στην εξέλιξη της κατάστασης
στις Η.Π.Α. Η παρέμβασή του ε-
πικεντρώθηκε στο θέμα των μυσ-
τικών υπηρεσιών και των ειδι-
κών ομάδων πού, στο πρόσφατο
παρελθόν, έχουν ιδρύσει ο Λευ-
κός Οίκος, η C.I.A. και το
F.B.I., και που μοιάζουν πολύ
με τα αντίστοιχα σώματα που δη-
μιουργούνται αυτήν την εποχή
στην Ευρώπη. Αυτές λοιπόν οι
ομάδες, αυτοί οι «σπεσιαλί-
στες» των δολοφονιών και της
πολιτικής καταπίεσης έχουν
πια ξεφύγει από κάθε έλεγχο εκ
μέρους των δημιουργών τους κι
έχουν αποκτήσει πλήρη αυτονο-
μία δράσης και αποφάσεων. Θα
μπορούσε λοιπόν κανείς να θεω-
ρήσει αυτές τις αμερικάνικες ο-
μάδες σαν μοντέλο των όσων θα
μπορούσαν να συμβούν με την ο-

μάδα του SCHENGEN, για παράδειγμα, στην οποία άλλωστε συμμετέχει κι ο ίδιος ο διευθυντής του F.B.I.!

ΚΑΙ ΣΤΗΝ ΕΛΒΕΤΙΑ;

Η κυβέρνησή μας συμμετέχει ενεργά στα μέτρα της Ευρωπαϊκής εναρμόνισης. Έτσι ο GOTT-FRIED ZURCHER, Ελβετός υπάλληλος της Γραμματείας προσφύγων, είναι πρόεδρος του C.A.H. A.R. από το φθινόπωρο του 1988. Άλλο παράδειγμα: Τρεις μήνες μετά την απόφαση του T.R.E.V.I. να θέσει σ' εφαρμογή την διαδικασία επιτάχυνσης της ενοποίησης της Ευρώπης, η Ελβετική Συνομοσπονδία θέτει σ' εφαρμογή την «διαδικασία 88», που αποσκοπεί στο να μειώσει σε μερικούς μόνο μήνες την άδεια παραμονής στο Ελβετικό έδαφος όσων οι αιτήσεις ασύλου κρίνονται «αβάσιμες». Ξέρουμε επίσης ότι τα συνομοσπονδιακά μας στελέχη παρακολουθούν από κοντά τις εργασίες της ομάδας του «SCHENGEN» με την πιο απόλυτη μυστικότητα. Τέλος η πρόσφατη «έκθεση στρατηγικής για τη πολιτική της δεκαετίας του '90 σε θέματα ασύλου και προσφύγων», που προέρχεται από μια γνωμοδοτική ομάδα αποτελούμενη από υψηλόβαθμους τεχνοκράτες της Ελβετικής διοίκησης², υπογραμμίζει την αναγκαιότητα μιας «συνεπούς» πολιτικής και μιας εναρμόνισης των διαφόρων νομοθεσιών και διαδικασιών σε Ευρωπαϊκό επίπεδο. Αυτοί οι αντικειμενικοί στόχοι βρίσκονται μέσα στα ίδια πλαίσια, στα οποία κινούνται κι οι διάφορες ομάδες που αναφέραμε παραπάνω. Πρέπει να παραδεχτούμε ότι η Ελβετία δεν βρίσκεται πια στην ουρά των άλλων Ευρωπαϊκών χωρών. Ξέρουμε κιόλας ότι για να παίξει έναν ρόλο πρωτοπόρου η Ελβετική κυβέρνηση βιάζεται να θέσει σε ισχύ αστυνομικά μέτρα που κύρια θα αποσκοπούν στο να ενισχύσουν την επίβλεψη των συνόρων, αλλά επίσης και στην πιο συστηματική δίωξη όσων φιλοξενούν τους

«παράνομους» ή όσων τους βοηθούν να περάσουν τα σύνορα (και ιδιαίτερα εκείνων που δεν το κάνουν για δικό τους κέρδος).

Κι όλα αυτά χωρίς να μιλήσουμε για το ομοσπονδιακό διάταγμα που ψηφίστηκε με την διαδικασία του κατεπείγοντος και που θα τεθεί σε ισχύ τον Ιούλη του 1990, το οποίο προβλέπει την αναθεώρηση της νομοθεσίας για το δικαίωμα του ασύλου με σκοπό να καταργήσει ότι έχει απομείνει απ' αυτό το δικαίωμα.

ΓΙΑ ΝΑ ΚΑΤΑΛΗΘΟΥΜΕ

Θα αναφέρουμε στο σημείο αυτό μερικά ερωτηματικά και μερικές σκεψεις που δημιουργήθηκαν στη διάρκεια του συνεδρίου των ASSISES. Διαπιστώνουμε ότι βαδίζουμε προς μια Ευρώπη *οχρωμένη* και ενωμένη ενάντια στην μετανάστευση και στις κινήσεις των εξορίστων. Κάθε μέρα γίνεται και πιο δύσκολο το να διεισδύσει κανείς στο κοινοτικό έδαφος. Πώς είναι λοιπόν δυνατόν να συνεχίσουμε να μιλάμε για δικαιώματα του ανθρώπου, την στιγμή που αρνούμαστε την είσοδο σ' όσους φεύγουν καταδιωκόμενοι απ' τον τόπο τους;

Μπορούμε να δεχτούμε μια ρύθμιση των θεμάτων εισόδου στην Ευρωπαϊκή Ήπειρο που θα καταργεί το δικαίωμα του ασύλου και θα αγνοεί την αρχή της μη απέλασης κάποιου σε χώρα όπου θα κινδυνεύει να τον κακομεταχειριστούν;

Την στιγμή που οι αναπτυγμένες καπιταλιστικές χώρες επιβάλλουν στον ΤΡΙΤΟ ΚΟ-ΣΜΟ μια κοινωνική αναταραχή βασισμένη στο αίμα, το χρέος, την υπερεκμετάλλευση και την εξάντληση των φυσικών πόρων, την ίδια στιγμή αρνούνται να αναλάβουν την παραμικρή ευθύνη. Μ' αυτόν τον τρόπο όμως δεν αμφισβητείται το πνεύμα της σύμβασης του 1951; Και η κατάσταση είναι ακόμα πιο τραγική αν σκεφθεί κανείς ότι αυτές οι χώρες του ΤΡΙΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ, και μάλιστα οι φτωχότερες απ' αυτές, είναι εκείνες που δέχονται το 85% των προσφύγων... Οι πρό-

σφατες επιθέσεις κατά του MOCKE, ανώτατου επιτρόπου του Ο.Η.Ε. για τους πρόσφυγες, δεν είχαν μήπως στόχο τους έναν άνθρωπο που από την θέση που κατείχε προσπαθούσε να εξαναγκάσει τις χώρες του Βορρά να μην εκφράζουν την αλληλεγγύη τους στον υπόλοιπο κόσμο; Σ' ένα άλλο επίπεδο, τα μέτρα της Ευρωπαϊκής εναρμόνισης προσβάλλουν σοβαρά τα δημοκρατικά δικαιώματα. Μαγειρεύονται στα σκοτεινά από κατώτερα στελέχη της εκτελεστικής εξουσίας.

Ακόμα και τα κοινοβούλια-θεσμοί, που μας τους επέβαλαν σαν μοναδική μορφή με την οποία μπορούμε να ασκήσουμε την ελευθερία μας, αποκλείονται απ' αυτές τις διαδικασίες και δεν ασκούν κανέναν έλεγχο στην εξέλιξή τους. Διακινδυνεύεται ακόμα κι ο θεσμός του περιφήμου «Κράτους δικαίου». Δεν είναι αποκαλυπτικό το ότι τα νομοθετικά όργανα αυτής της εναρμόνισης δεν παρέχουν την παραμικρή δημοκρατική εγγύηση; Η MARIE-CLAIRE CALLOZ-TSCHOPP τόνιζε ότι οι κοινωνίες μας έχουν διαβρωθεί από την μυστικοαστυνομική λογική που κατά παράδοση πηγάζει από την λογική του κράτους. «Αν μας ενοχλεί τόσο πολύ η σιωπή, αυτό συμβαίνει επειδή αυτήν την στιγμή προσπαθούμε να στήσουμε στα πόδια του ένα κάπως μαλακότερο απαρτχάιντ, μια λογική του θανάτου». Κοινοτολούς βλέπουμε αναμφίβολα την εμφάνιση μιας όλο και πιο ξεκάθαρης διάκρισης ανάμεσα στο κράτος και στην κοινωνία των πολιτών.

Πέρα από την ανταλλαγή πληροφοριών κι από την γενική καταδικητική των ευρωπαϊκών μέτρων, οι TROISIEMES ASSISES, δεν κατάφεραν να καθορίσουν πραγματικά αποτελεσματικούς τρόπους δράσης ενάντια στο ασφαλίτικο κράτος. Έτσι, λοιπόν, εκείνο που μένει είναι να βρούμε το πώς θα μπορούσαμε να εντάξουμε κάποιες ενέργειες στην άμεση κοινωνική πρακτική μας, το

ΣΧΕΤΙΚΑ ΜΕ ΤΙΣ ΝΟΜΟΘΕΤΙΚΕΣ ΡΥΘΜΙΣΕΙΣ ΠΟΥ ΑΦΟΡΟΥΝ ΤΗΝ ΕΡΓΑΣΙΑ ΤΩΝ ΑΛΛΟΔΑΠΩΝ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Εάν κανείς επιχειρήσει να εξετάσει το νομικό καθεστώς των ξένων εργαζομένων στην Ελλάδα, καθώς και την λειτουργία της «Εκτελεστικής Εξουσίας», η οποία εδράζεται, λίγο-πολύ, σ' αυτό το καθεστώς, πολύ εύκολα θα διαπιστώσει ότι αυτό το καθεστώς συνίσταται από μια ατε-

λείωτη σειρά νόμων, προεδρικών διαταγμάτων, υπουργικών αποφάσεων, εγκυκλίων, νομολογιών δικαστηρίων, αστυνομικών διατάξεων, κ.ο.κ., τα οποία τις περισσότερες φορές έρχονται σε σύγκρουση μεταξύ τους και αλληλοαναιρούνται. Η ύπαρξη, η συντήρηση και η

διακρίση, αυτού του καθεστώτος, σε καμιά περίπτωση δεν μπορεί να θεωρηθεί σαν αποτέλεσμα μιας ανεξέλεγκτης δυσλειτουργίας των δημοσίων αρχών και υπηρεσιών, αλλά, αντίθετα, αποτελεί συνειδητή επιλογή των νομοθετών, δικαστών και δημο-

πως θα συντρίψουμε στην καθημερινή μας ζωή αυτήν την αστυνομική κουλτούρα που προσπαθούν να μας περάσουν.

Στα Ευρωπαϊκά νομοθετικά όργανα έγιναν κάποιες παρεμβάσεις για μια εντατικοποίηση της ανταλλαγής πληροφοριών έτσι ώστε να γίνονται καθημερινά όλο και πιο γνωστές οι εργασίες της C.A.H.A.R., του T.R.E.V.I. και του SCHENGEN. Παρ' όλα αυτά η συναίνεση που επιδιώκουν, δεν αναιρεί την απαίτηση να διαλυθούν αυτά τα βαθεία αντιδημοκρατικά όργανα. Εκείνο που υπάρχει είναι κάποια μοιρολατρεία απέναντι σ' αυτές τις δομές, απέναντι σ' αυτές τις πρακτικές που δεν σέβονται ούτε καν την αστική νομιμότητα και συνταγματικότητα, και που αρχίζουμε πια να βρίσκουμε τα ίχνη τους και σε άλλους τομείς (για παράδειγμα στο ποινικό δίκαιο). Είναι αλήθεια ότι οι υπερασπιστές του δικαιώματος του ασύλου έχουν κατορθώσει να κινητοποιήσουν μια μερίδα της κοινωνίας για την υπεράσπιση κάποιων άλλων αξιών, διαφορετικών από τις αξίες των κρατικών μηχανισμών. Οπωσδήποτε όμως δεν κατάφεραν παρά να καθυστερήσουν, χωρίς να εμποδίσουν, την εφαρμογή μιας κατασταλτι-

κής πολιτικής στο κάθε χωριστό κράτος. Στο Ευρωπαϊκό επίπεδο, αυτή η καθυστέρηση έχει κιόλας υπερσυσσωρευθεί και το μόνο που μας λείπει είναι τα όπλα. Πιθανόν εκείνο που μας κάνει να διστάζουμε είναι η τροποποίηση των υλικών βάσεων πάνω στις οποίες είναι χτισμένη η ατίληψή μας για το κράτος. Πού ακριβώς βρίσκεται τοποθετημένη η ολοκληρωτική λογική: στα κράτη έθνη που απαρνούνται την εθνική τους κυριαρχία για να δημιουργήσουν έναν Ευρωπαϊκό χώρο; Σ' αυτά τα υπερεθνικά μυστικά κονκλάβια που παίρνουν αποφάσεις με τρομοκρατικές συνέπειες; Στα τεράστια οικονομικά συμφέροντα που προεδρεύουν στις διαδικασίες οικοδόμησης της E.O.K.; Στην Ελβετία, το νομικό αντίρτικο, ένα από τα σημαντικά μέσα δράσης, προσπάθησε να απονομιμοποιήσει το κράτος μέσα στο ίδιο του το έδαφος. Σύντομα ωστόσο, οι νέες αναθεωρήσεις της νομοθεσίας θα καταστήσουν αδύνατη την άσκηση αυτού του μέσου. Δεν μας μένει, λοιπόν, τίποτα άλλο από το να ευαισθητοποιήσουμε και να κινητοποιήσουμε όσο το δυνατόν περισσότερους ανθρώπους για την υπεράσπιση των ίδιων τους των δικαιω-

μάτων. Θα πρέπει οπωσδήποτε να συνεχίσουμε να δημοσιοποιούμε τα πραγματικά αίτια της εξορίας και να δίνουμε μια σωστή εικόνα των προσφύγων. Θα πρέπει επίσης να κάνουμε κατανοητό το ότι ο θάνατος του δικαίωματος του ασύλου είναι ένα γεγονός που έχει άμεσο αντίκτυπο στις δικές μας ζωές και στα δικά μας δικαιώματα: η ελεύθερη διακίνηση των ανθρώπων και η κατάργηση των συνόρων θα πρέπει οπωσδήποτε να νοείται σαν ελεύθερη διακίνηση όλων των ανθρώπων και σαν κατάργηση όλων των συνόρων.

Το να ανεχθούμε κάποια λογική εξαιρέσεων, σημαίνει ότι σαν πολίτες αυτοκτονούμε.

E. NOPPOD

1. Σύμφωνα με την επιστολή του M. SCHMECKENBERGER στον Γερμανό Πρόεδρο.

2. Σας συμβουλευόμαστε να διαβάσετε αυτή την έκθεση: σας βοηθάει να αποκτήσετε μια σωστή εικόνα του Κόσμου και των σκέψεων εκείνων που μας κυβερνούν.

Από το περιοδικό
CONFRONTATIONS.
Μετάφραση: Αναρχικός
Μαύρος Σταυρός Αθήνα

σίων, γενικά, υπαλλήλων, που στελεχώνουν αυτές τις αρχές και υπηρεσίες. Που βασιζόμαστε για να το λέμε αυτό; Μα, πρώτα-πρώτα, στο γεγονός ότι το να μπει κάποια τάξη στο νομικό αυτό καθεστώς, ώστε να μπορούν οι άμεσα ενδιαφερόμενοι αλλοδαποί να ξέρουν τα δικαιώματα και υποχρεώσεις τους και έτσι να μπορούν να τα υπερασπίσουν, δεν αποτελεί σε καμιά περίπτωση ένα έργο εξαιρετικά δύσκολο, το οποίο είναι ανίκανες να αναλάβουν οι νομικές υπηρεσίες της χώρας. Ιδιαίτερα η Ελληνική κυβέρνηση και η Ελληνική Βουλή, (για να μην πούμε για τις Αστυνομικές Διευθύνσεις κλπ.), μας έχουν συνηθίσει στην κατάρτιση και ψήφιση πολυνομοσχεδίων και άλλων πολύπλοκων νομοθετικών ρυθμίσεων σε χρόνο ρεκόρ και με την διαδικασία του επείγοντος. Όμως το να μπει κάποια τάξη στο νομικό καθεστώς που διέπει τα δικαιώματα και τις υποχρεώσεις των αλλοδαπών εργαζομένων στην Ελλάδα, είτε γίνεται τώρα κάτι τέτοιο, είτε όχι, θα αφαιρούσε από τους κρατικούς υπαλλήλους, στις σχέσεις τους με τους αλλοδαπούς, την δυνατότητα να επικαλούνται, κάθε φορά, τις νομοθετικές ρυθμίσεις και τις διατάξεις, που ανταποκρίνονται στα προσωπικά τους συμφέροντα. Και τότε, και αν ακόμη κάποιοι κρατικοί υπάλληλοι θα επιχειρούσαν να κερδοσκοπήσουν στηριζόμενοι στην ασάφεια των ρυθμίσεων, δεν θα κατάφερναν τίποτα, από την στιγμή που δεν υπήρχε τέτοια ασάφεια. Και, σίγουρα, πάντα υπάρχουν μέσα στο σύνολο των κρατικών υπαλλήλων κάποιοι που κερδοσκοπούν από τις σχέσεις τους με τους αλλοδαπούς, και αυτό μπορεί κανένας να το διαπιστώσει και από το αστυνομικό δελτίο των εφημερίδων. Μην ξεχνάμε όμως, ότι στο φως της δημοσιότητας βγαίνουν οι κρατικοί υπάλληλοι, όταν κερδοσκοπούν σε βάρος των αλλοδαπών εργαζομένων παράνομα, και όχι οι ίδιοι και πολλοί άλλοι, όταν κερδοσκοπούν σε βάρος των αλλοδαπών νόμιμα, εκ-

μεταλλευόμενοι το ασαφές και αλληλλοαναιρούμενο συνούλευμα νομοθετικών ρυθμίσεων που αφορούν τους αλλοδαπούς εργαζόμενους.

Ένα κοινότυπο παράδειγμα δικαστηριακής πρακτικής μπορεί να μας βοηθήσει να κάνουμε πιο κατανοητούς και εύληπτους τους ισχυρισμούς μας. Κάποιοι, λοιπόν, Σρι-Λανκέζοι ναυτικοί, οι οποίοι απολύθηκαν το 1985 από το Ελληνικής πλοιοκτησίας καράβι «TARPON SUN», με τις λίγες οικονομίες τους, που συγκέντρωσαν παίζοντας την ζοφή τους κορόνα-γράμματα, ίσως και με τις οικονομίες άλλων συμπατριωτών τους, προσέλαβαν κάποιους Έλληνες δικηγόρους, που ασχολούνται περί τα ναυτιλιακά, και άσκησαν αγωγή κατά της πλοιοκτήτριας εταιρίας, ζητώντας να πληρωθούν για όσο καιρό δούλεψαν, όπως και οι Έλληνες συνάδελφοί τους που έκαναν την ίδια δουλειά. Δεν αποκλείεται, ποτέ να μην κατέφευγαν στα κακόφημα Ελληνικά δικαστήρια, αν δεν τους έπειθαν οι δικηγόροι για κάτι τέτοιο. Οι δικηγόροι που ασχολούνται με τέτοιες υποθέσεις πληρώνονται με ποσοστά πάνω στα ποσά που τα δικαστήρια επιδικάζουν προς όφελος αυτών που κάνουν τις αγωγές, για αυτό έχουν ιδιαίτερους λόγους να αναλαμβάνουν τέτοιες υποθέσεις από την στιγμή που τις φέρουν αισίως σε πέρας. Το δευτεροβάθμιο δικαστήριο που έγινε (Εφετείο Πειραιώς), με την 459/1988 (ΕΕργΔ 47, 1120) απόφαση του, δικαίωσε τα αιτήματα των Σρι-Λανκέζων ναυτικών, επικαλούμενο μια σειρά νομοθετικών ρυθμίσεων που εξομοιώνουν μισθολογικά Έλληνες και αλλοδαπούς εργαζόμενους. Και, βέβαια, επιδίκασε στους ναυτικούς τα χρήματα, τα οποία διεκδικούσαν. Από αυτά τα χρήματα ένα μεγάλο μέρος, ίσως το μεγαλύτερο, πήγε στις τσέπες των δικηγόρων, σαν αμοιβή τους, και στις τσέπες του δικαστικού σώματος γενικά, σαν δικαστικά έξοδα, (για να μην πούμε ότι ενδέχεται και ανεπίσημα να «λαδώθηκαν» κάποιοι δικα-

στές για να βγάλουν μια τέτοια απόφαση). Σίγουρα, από τα χρήματα αυτά, μετά από τριετείς δικαστικούς αγώνες, στις τσέπες των ναυτικών δεν θα έμειναν παρά ψυχία. Και αφού, λοιπόν, φάγαν καλά από τα λεφτά αυτά δικηγόροι και δικαστές, για να μην χρησιμοποιηθεί η νομολογία του δικαστηρίου αυτού σαν νομοθετική ρύθμιση υπέρ και των άλλων αλλοδαπών εργαζομένων, που διεκδικούν ίση αμοιβή με τους Έλληνες για ίση εργασία, έρχεται ο Άρειος Πάγος και αναιρεί την απόφαση αυτή του Εφετείου Πειραιώς με την 754/1989 Τμ. Β' απόφασή του, επικαλούμενος τον νόμο 1376/1983, που είχε θεσμοθετήσει το ΠΑ.ΣΟ.Κ. και έδινε στους εφοπλιστές το δικαίωμα να πληρώνουν τους αλλοδαπούς ναυτικούς με χαμηλότερους μισθούς, απ' ότι τους Έλληνες. Και σίγουρα διατάζει την απόδοση των χρημάτων, που είχαν επιδικασθεί στους Σρι-Λανκέζους ναυτικούς, πίσω στην πλοιοκτήτρια εταιρία. Έτσι, η πλοιοκτήτρια εταιρία δεν έχασε τίποτα, δικηγόροι και δικαστές έφαγαν καλά, και οι μόνοι που βγήκαν χαμένοι ήταν οι Σρι-Λανκέζοι ναυτικοί που έπρεπε τώρα να δουλέψουν για να βρουν τα χρήματα. Και όσοι δεν μπόρεσαν να τα βρουν, μπορεί τώρα να βρίσκονται και στην φυλακή.

Άσχετα με το αν αυτό αρέσει ή δεν αρέσει, εγώ υποθέτω ότι οι δικαστές του Εφετείου Πειραιώς ήξεραν ότι ο Άρειος Πάγος θα αναιρεί την απόφασή του, γιατί είναι αφέλεια να πιστεύουμε ότι αγνοούσαν τον νόμο 1376/1983. Αν, όμως, δεν βγάζαν απόφαση υπέρ των Σρι-Λανκέζων ναυτικών, πώς θα βάζανε χέρι στα λεφτά των εφοπλιστών; Άσχετα αν οι εφοπλιστές τελικά τα πήραν πίσω. Τα πήραν πίσω από τους ναυτικούς και όχι από τους δικαστές. Και ενώ με τα λεφτά που πήραν δικαστές και δικηγόροι, και παίρνουν συνέχεια από ανάλογες υποθέσεις, χτίζουν τετραόροφες πολυτελείς πολυκατοικίες στην Νέα Πεντέλη, στους Θρακομακεδόνες, στο Χο-

λαργό, στην Νέα Ερυθραία, ή βίλες δίπλα στην θάλασσα στον «οικισμό δικαστών και εισαγγελέων», και τις γεμίζουν με Σρι-Λανκέζες, Φιλιππινέζες, Πακιστανές κλπ. σκλάβες, που ικανοποιούν με τον φόβο της απέλασης όλα τους τα γούστα, οι ναυτικοί αδελφοί αυτών των σκλάβων ή θαλασσοδέρνονται στους ωκεανούς για ένα κομμάτι ψωμί, πλουτίζοντας τους Λάτσηδες, ή βρίσκονται θαμμένοι στις Ελληνικές φυλακές. Άν τώρα κανέναν Σρι-Λανκέζο αγανακτίσει, επειδή κάποιος από αυτούς τους δικαστές βίασε την αδελφή του, και τον σκοτώσει, οι συνάδελφοι του δικαστή θα δώσουν στον Σρι-Λανκέζο ισόβια, όμως και εγώ και κάθε καταπιεζόμενος και εκμεταλλεζόμενος σ' αυτήν την χώρα θα πει: Γειά στα χέρια του.

Προτού τελειώσουμε αυτήν την αναφορά στο νομικό καθεστώς που διέπει την παραμονή και την εργασία των αλλοδαπών στην Ελλάδα, πρέπει να πούμε και λίγα λόγια για τις εγκυκλίους που αποτελούν το πιο κοινότυπο νομοθετικό μέσο κατοχύρωσης της νόμιμης κερδοσκοπίας των κρατικών υπαλλήλων σε βάρος των αλλοδαπών εργαζομένων. Αυτές οι εγκυκλίαι, πολλές φορές, έχουν πιο καταστρεπτικά αποτελέσματα για τους αλλοδαπούς εργαζόμενους, απ' ό,τι οι ίδιοι οι νόμοι. Κι όμως αυτές δεν τις συντάσσει καμιά Βουλή φανερά και υπό το φως της κριτικής των εφημερίδων, αλλά διάφοροι σκοτεινοί και κιτρινωμένοι γραφειοκράτες, που καλύπτονται πίσω από την ανωνυμία, την έλλειψη διαφάνειας και την ανευθυνότητα της Δημόσιας Διοίκησης. Αυτοί οι γραφειοκράτες φτιάχνουν εγκυκλίους, που για να μην εφαρμοστούν σε βάρος όσων πέφτουν στην τσιμπίδα της αστυνομίας, οι συλληφθέντες αναγκάζονται να «λαδώνουν» αριστερά-δεξιά. Έτσι εξανεμίζονται οι πενιχροί μισθοί των αλλοδαπών εργαζομένων, που έχουν κερδηθεί με ιδρώτα και αίμα. Και εφαρμόζεται η «Ελληνικότατη» παροιμία: Δουλεύουν τ' ά-

λογα τρων' τα γαϊδούρια.

Ένα παράδειγμα μιας τέτοιας εγκυκλίου είναι η με αριθμό πρωτοκόλλου 125585 της 22/9/1989 του Υπουργείου Εργασίας, Διεύθυνση, Τμήμα ΙΙ, με θέμα την απασχόληση των αλλοδαπών. Αυτή η εγκύκλιος στάλθηκε σ' όλες τις Νομαρχίες των κρμάτων, στις Διευθύνσεις και στα Τμήματα Επιθεωρήσεων Εργασίας. Η εγκύκλιος αυτή παραγγέλει στους γραφειοκράτες των Επιθεωρήσεων Εργασίας να περιορίσουν την έγκριση αδειών εργασίας σε αλλοδαπούς καί, με την βοήθεια της αστυνομίας και των Ελλήνων συνδικαλιστών να φροντίσουν για την «απομάκρυνση» (διάβαζε απέλαση) όσων αλλοδαπών δεν έχουν άδεια εργασίας, και κυρίως «σερβιτόρων, λαντζέρη, θαλαμηπόλων, εργατών συλλογής σταφυλιών κ.λ.π.». Φαντασθείτε με τι ποσά αναγκάζονται οι αλλοδαποί εργαζόμενοι να «λαδώνουν» γραφειοκράτες των Επιθεωρήσεων Εργασίας, μπάτσους και Έλληνες συνδικαλιστές, προκειμένου να εξασφαλίσουν αυτές τις πολυπόθητες άδειες εργασίας και να μην απελαθούν. Ιδιαίτερα, όταν κινδυνεύουν να απελαθούν σε χώρες όπου κινδυνεύει η ίδια τους η ζωή, επειδή γίνεται πόλεμος, όπως π.χ. στο Ιράκ, ή εμφύλιος πόλεμος, όπως στη Σρι-Λάνκα, στην Αιθιοπία, στο Λίβανο, στην Βιρμανία, στην Ταϊλάνδη, στις Φιλιππίνες κ.ο.κ.

Και γι' αυτές τις δωροδοκίες οι κρατικοί υπάλληλοι που «τα τσακώνουν χοντρά» δεν διατρέχουν κανένα κίνδυνο, γιατί ποιος αλλοδαπός θα τολμήσει να τους καταγγείλει, όταν ξέρει ότι, ούτε τα λεφτά θα πάρει πίσω, γιατί για κάτι τέτοιο χρειάζεται δικαστήριο, και αυτός θα απελαθεί; Ακόμα κι αν τελικά κάποιος αλλοδαπός κάνει μια τέτοια καταγγελία, εκατό τοις εκατό θα την χάσει την δίκη, γιατί δεν θα βρισκεται στην Ελλάδα να υποστηρίξει την καταγγελία του επειδή θα έχει απελαθεί. Και μάλιστα χωρίς το δικαίωμα επανεισόδου στην Ελλάδα, ως «παρانونομος ει-

σελθών» την πρώτη φορά. Βλέπετε, λοιπόν, με τι άνετο τρόπο οικονομούν τεράστια ποσά, και εντελώς αφορολόγητα, όσοι από τους κρατικούς υπαλλήλους και τους συνδικαλιστές, έχουν καταφέρει να ρουφάνε το αίμα των αλλοδαπών, με το πρόσχημα της εφαρμογής τέτοιων εγκυκλιών. Τα λεφτά αυτά κατόπιν, ή επενδύονται σε βίλες, πολυκατοικίες και εξοχικά, ή ξοδεύονται σε πολυτελή αυτοκίνητα, κότερα, σκυλάδικα και Φιλιππινέζες. Για μένα ένας επιθεωρητής εργασίας, ένας μπάτσος ή ένας συνδικαλιστής, που αφαιρούν από έναν αλλοδαπό εργαζόμενο το δικαίωμα να ζήσει εργαζόμενος στην Ελλάδα, και τον στέλνουν πίσω στην πατρίδα του να πεθάνει από τον πόλεμο ή την πείνα, είναι ένας δολοφόνος. Και όσα λεφτά κι αν αποκτάει ένα τέτοιο βρωμερό σκουλήκι, δεν αρκούν να εξοραίσουν την βιτρίνα που προβάλλει στην κοινωνία.

Μια άλλη ανάλογη εγκύκλιος είναι η 32082 της 11/10/1989, του ίδιου υπουργείου. Αυτή δίνει στους αιματορροφήχτες που αναφέραμε παραπάνω το δικαίωμα να χορηγούν άδειες εργασίας σε πολιτικούς πρόσφυγες. Όμως πώς και πότε χαρακτηρίζεται κάποιος πολιτικός πρόσφυγας; Και στην περίπτωση αυτή, η ασάφεια των νομοθετικών ρυθμίσεων και η διακριτική ευχέρεια των αστυνομικών και δικαστικών αρχών, όπως και των επιθεωρητών εργασίας, αναγκάζει τους πολιτικούς πρόσφυγες να πληρώσουν τεράστια ποσά για να αναγνωριστούν σαν τέτοιοι. Όσοι από τους πολιτικούς πρόσφυγες δείχνουν ότι δεν έχουν λεφτά για να εξαγοράσουν την αναγνώρισή τους στέλνονται πίσω στην πατρίδα τους, χωρίς καν να τηρούνται οι νόμοι που αφορούν την παράνομη είσοδο στην χώρα, ή την απέλαση, έστω και για τους τύπους. Χειροπιαστό και πρόσφατο παράδειγμα: Το πογκρόμ που έχει εξαπολυθεί εναντίον των Βορειοηπειρωτών. Ελλήνων ή Αλβανών.

